

๑

กับหลอกลวง

อุณห์ภูมิจากเครื่องปรับอากาศเย็นเฉียบ ทว่าร่างบางที่นอนอยู่บนเตียงกลับเริ่มมีเม็ดเหงื่อผุดพรายเพราะกิจกรรมยามดึก เรียวขาคุ้งามถูกยกขึ้นเกี่ยวท่อนแขนแข็งแรง เปิดทางให้ความหฤหรรษ์เล่นปราดเข้าหาหล่อนราวกับระลอกคลื่น

“อ๊ะ...” หญิงสาวจิกมือลงกับผ้าปูที่นอน หายใจสะท้อนเพราะความซ่านสยิวที่คนตัวโตกว่าหยิบยิ้นให้ เขาทำให้หล่อนรู้สึกเหมือนเดินหลงทางอยู่ในหุบเขาวงกต และมีเพียงเขาเท่านั้นที่จะนำพาหล่อนให้หลุดพ้นไปจากเส้นทางอันเร้นลับนี้ได้ “ลุง...ลุงขา”

มีเสียงฮึดฮัดขัดใจในลำคอของคนที่กำลังเคลื่อนไหวอย่างหนักหน่วงอยู่เหนือร่าง

“พี่ก็พอมั่ง” เสียงแตกพร่านั้นปะปนมากับเสียงคำรามต่ำ

ณ จันทรไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเขายังไม่แก่ขนาดนั้น แถมยังหล่อมากๆ ชนิดที่สับตาครั้งแรกก็ทำใจสั่น แต่ถ้าเทียบกับหล่อนแล้วละก็...เขาน่าจะอายุมากกว่าเกินรอบ แล้วหล่อนก็เป็นผู้หญิงประเภทที่หากลั้งให้เลี้ยวซ้ายก็มัก

จะเลี้ยวขวาด้วย

“เรียกลุงแล้วจะหยุดหรือไงล่ะ”

“จะเล่นแบบนั้นก็ได้” หนู่มหล่อยัยสามสิบปลายๆ ยิ้มมูมปากอย่างเย็นยะเยือก ดวงตาคมกริบที่มีประกายท้าทายนิดๆ ของเขาทำเอาคนเพิ่งส่งสารนั้นทำรบเริ่มเสียความมั่นใจขึ้นมา

ณจันทรไม่แน่ใจว่าเขาคิดจะทำอะไร แต่ยังไม่มีโอกาสได้ค้นหาคำตอบ ความซ่านสยิวที่ถูกส่งมาอย่างต่อเนื่องก็ทำให้สติของหล่อนแตกกระเจิงไป

“อ๊ะ...” หล่อนครางกระเส่า จิกเล็บลงกับฝ่ามือที่นอนอีกครั้งเมื่อรู้สึกเหมือนร่างกายกำลังลอยละล่องขึ้นสู่ที่สูง ดวงตากลมโตพรวดพราดเหมือนเห็นดาวดวงเล็กๆ มากมายส่องแสงระยิบระยับตรงหน้า แต่พอรู้สึกเหมือนกำลังจะลอยไปแตะขอบฟ้า คนนำทางของหล่อนก็เหนียวรั้งจนต้องครางประท้วง “ลุง...”

หญิงสาวชวนแซนคนตัวโตที่ปกคลุมอยู่เหนือร่าง เขาถอดถอนและเต็มเต็มอย่างเชื่องช้าจนน่าโมโห

“จะเรียกดีๆ ได้ยัง”

“ลุงอะ”

“ยังอีก”

ณจันทรถึงกับอ้าปากหวอ ไม่อยากเชื่อเลยว่าคนแก่จะมาไม่นี้ แต่มันก็เป็นความพลั้งพลาดของหล่อนเองที่ริอ่านลองดีกระตุกหนดเสื้อ

“รังแกเด็กสนุกละสิ”

“ใครอยากเกเรก่อน” เสื้อหนู่มยังคงกลืนกินช้าๆ ก่อนจะโน้มตัวมาหาเหมือนไม่คิดจะปล่อยหล่อนจากอุ้งมือง่ายๆ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไมยอมกินให้เสร็จๆ ไป ซึ่งหล่อนเองก็ไมรู้เลยว่ากินเสร็จแล้วจะเป็นอย่างไร เพราะมันเป็นครั้งแรกของหล่อน

ที่รู้ๆ คือการเซาะเล็มทีละน้อยของเขาทำให้หล่อนกระหายอยากค้นหาคำตอบ

“ลู่ใจง่าย...” พ่อไม่ทันขาดคำ การบดขยี้อย่างรุนแรงของเขาก็ทำให้นจันทรถึงกับหน้าร้อนผ่าว “อ้อ...พี่ก็ได้”

“เต็มใจหน่อย”

“พี่...” เด็กดื้อเสียงอ่อนลงกว่าตอนแรก นึกอยากเรียกชื่อเขาต่อ ทว่านึกไม่ออก ซึ่งถ้าหล่อนไม่ได้มาจนเกินไป เขาน่าจะยังไม่เคยแนะนำตัว แล้วนั่นก็ทำให้นจันทรเริ่มนึกคิดได้อีกอย่างหนึ่งว่าหล่อนไม่ควรปล่อยให้ความสัมพันธ์เลยเถิดมาไกลเพียงนี้

ยิ่งเขาเริ่มเคลื่อนไหวหนักหน่วงอีกครั้งเพื่อส่งหล่อนไปเตะขอบฟ้า นจันทรยิ่งไม่อยากเชื่อตัวเองเลยว่าจะอำนวยความสะดวกให้เขาอย่างลืมหาย...

ผู้ชายที่หล่อนเพิ่งเจอในฝัน และไม่รู้จักชื่อของเขาด้วยซ้ำ!

“อ้อ...” หญิงสาวผวาเฮือก ดวงตาเบิกโพลงพร้อมกับที่ความหฤหรรษ์ทั้งหมดหายวับไป หล่อนหายใจแรงกว่าปกติเมื่อพบว่าเบื้องหน้าคือเพดานห้องนอน และในมือของหล่อนก็มีเพียงหมอนข้างใบโปรดเท่านั้น

แล้วกันสิ...แสงสว่างจากดวงอาทิตย์ที่ส่องลอดเข้ามาทางม่านหน้าต่าง ทำให้คนตัวบางค่อยๆ ขยับกายลุกขึ้นนั่ง ไม่อยากเชื่อเลยว่าหล่อนจะฝันลามกขนาดนั้น ที่สำคัญคือตาลุงนั้นไม่ควรจะมาอยู่ในความฝันของหล่อนได้เลย

ต้องเป็นเพราะฉากอีโรติกที่เขียนลงในนิยายเมื่อคืนแน่ๆ

แหม่ใสๆ ของนักเขียนสาววัยยี่สิบสามเท่แดง ที่จริงแล้วหล่อนไม่ได้มโนเขาเป็นพระเอกนิยายเสียหน่อย ไม่รู้ว่าจู่ๆ ไปฝันถึงได้อย่างไร ทั้งๆ ที่เคยเจอกันครั้งเดียวในฝันเมื่อราวหนึ่งเดือนก่อน และคงไม่มีทางโคจรมาพบกันอีกง่ายๆ

มนุษย์ลู่ซีก็เก็บแบบเขา...น่าจะไม่อยากเจอสาวสายบันเทิงอย่างหล่อนพอๆ กับที่หล่อนไม่อยากเจอเขาอีกรอบนั้นละ!

เป็นการเจอกันที่เหมือนจะน่าประทับใจ แต่ก็มีเรื่องไม่น่าประทับใจ

ปนๆ มาด้วย ณัฏฐ์ไม่อยากจะนึกถึงเขาอีก เพราะเอาเข้าจริงเขาก็ไม่ได้
สลักสำคัญอะไรกับชีวิต

ผู้ชายในนิยายต่างหากที่สำคัญ!

คิดแล้วนักเขียนมือสมัครเล่นก็ก้าวลงจากเตียงเพื่อไปกดปุ่มเปิด
คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กบนโต๊ะทำงาน ก่อนตรงไปส่องกระจกในห้องน้ำ สองมือ
เกล้าผมสีน้ำตาลอ่อนที่ซ่อนไฮไลต์สีชมพูหวานด้านในขึ้นเป็นมวยง่ายๆ
ตามประสาคนขี้อ้อน แล้วพอล้างหน้าแปรงฟันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ร่างบางที่ยัง
อยู่ในชุดนอนแบบเสื้อยืดกับกางเกงสั้นจู้จี้ค้อยออกมาถึงเคาน์เตอร์ครัว
ซึ่งถูกแบ่งเนื้อที่ไว้อย่างเป็นสัดส่วนในคอนโด

เพียงไม่นานณัฏฐ์ก็ถือแก้วกาแฟหอมกรุ่นมานั่งลงบนเก้าอี้ประจำ
ที่มุมทำงาน ก่อนจะเข้าเว็บไซต์อีบุ๊กยอदनียมแห่งประเทศไทยเพื่อเช็กยอด
ดาวนโหลดนิยาย

เมื่อคืนนี้ห่อล่อนเพิ่งลงขายเรื่องใหม่หมาดๆ ปกติตื่นขึ้นมาแบบนี้จะ
เจอผลตอบรับที่ทำให้อารมณ์เบิกบาน แต่พอเห็นรายงานการขายจริงๆ
ณัฏฐ์ก็แทบล้าลักกาแพที่เพิ่งจิบเข้าปาก เคระหยังดีที่กลั่นใจกลั่นลงคอ
ไปได้ทัน ก่อนจะวางแก้วลงเพื่อเพ่งดูหน้าจอให้ชัดๆ

สองโหลด!

กรี๊ดดด! หากห่อล่อนเป็นตัวละครในนิยายที่ตัวเองเขียน ป่านนี้ก็คง
จะแผดเสียงออกมาแน่ๆ เพราะยอดดาวนโหลดวันนี้ตกต่ำมากที่สุดไน
ประวัติการณ์ของการลงขายเรื่องใหม่

สัญญาตณญาณบางอย่างทำให้นัฏฐ์รู้สึกไม่ชอบมาพากล อดไม่ได้ที่
จะคลิกเข้าไปดูหน้านิยายของตัวเองว่ามีอะไรผิดพลาดหรือไม่ แล้วห่อล่อนก็
ต้องเบิกตากว้างเพราะคอมเมนต์ชวนแสบใจ

ไม่สนุกเลย เสียตายเงินสุดๆ

ณัฏฐ์ใจเสีย ไม่อยากเชื่อเลยว่าลงขายวันแรกจะต้องมาเจอคอม-
เมนต์บ้านทอนจิตใจแบบนี้ แถมเจ้าของคอมเมนต์ยังกดให้หัวใจหนึ่งดวง

เพื่อกดคะแนนนิยายอีกต่างหาก และหล่อนอาจจะคิดฟุ้งซ่านไปต่างๆ นานา ว่าตัวเองเขียนไม่ดีตรงไหนบ้าง หากจะไม่เผชิญหนีไปเห็นการแจ้เดือนของทางเว็บไซต์เสียก่อนว่าคนที่มาให้หัวใจหนึ่งดวงคนนี้ได้ซื้อนิยายของหล่อน

แล้วมาคอมเมนต์กดคะแนนทำไมละเนี่ย...

หญิงสาวหงุดหงิดนิดๆ เมื่อรู้สึกว่าเขาคนไม่น่ารักกลับแกล้งเข้าแล้ว กระทั่งคิดได้ว่ากว่าหนึ่งปีที่ผ่านมาปากกา ‘จันทร์ผินหวาน’ เดินอยู่บนถนนสายวรรณกรรมไม่เคยเจอเหตุการณ์ทำนองนี้เลย ถึงจะมีบางเรื่องไม่ถูกใจคนอ่านบ้าง คนอ่านของจันทร์ผินหวานก็น่ารักและใช้คำพูดถนอมน้ำใจกันเสมอ เพราะฉะนั้นคนที่ทำเรื่องแย่ๆ แบบนี้ได้คงไม่พ้นคนที่ต้องการขวางทางทำมาหากินของหล่อน

หญิงสาวหยิบสมาร์ตโฟนบนโต๊ะขึ้นมา ต่อสายหาใครคนหนึ่งที่หล่อนมั่นใจว่าเป็นเจ้าของหัวใจหนึ่งดวงในหน้านิยาย

รอสายอยู่ไม่นาน อีกฝ่ายก็กดรับประหนึ่งรู้ล่วงหน้าว่าหล่อนจะต้องโทร. หา

“ไครับ น้องเกี้ยวก้อย อยากกลับมาชุดดินที่บ้านหรือยัง”

“มันจะมากไปแล้วนะ เฮียทำแบบนี้กับก้อยได้ไง” หญิงสาวเปิดฉากอย่างไม่อ้อมค้อม ทว่าคนที่ถือสายอยู่ในสวนลำไยทางภาคเหนือกลับมีสีหน้างุนงง

“เฮียทำอะไร”

“ไม่ต้องมาไขสือเลย เฮียมาดิสเครดิตนิยายก้อยทำไม นี่ก้อยเพิ่งลงขายเมื่อคืนเองนะ เฮียมาแกล้งกดหัวใจหนึ่งดวงแบบนี้ ถ้าคนอ่านเชื่อว่านิยายก้อยไม่สนุกเพราะคอมเมนต์ของเฮีย แล้วเดือนนี้ก้อยจะเอาอะไรกิน”

“เฮียเนี่ยจะทำเรื่องไร้สาระแบบนั้น แกมีหลักฐานอะไรมาใส่ร้ายเฮีย”

“ไม่ต้องมีหลักฐาน ก้อยก็รู้ เพราะว่าเฮียอยากให้ก้อยเลิกเขียนนิยาย

แล้วกลับไปชุดดินที่สวนลำไยจะแย่”

“ให้มันน้อยๆ หน่อย ไร่เกี้ยวเก๋อ...” ณะวันท้วงกิ่งปรางน้องสาวที่อายุอ่อนกว่าเขาหลายปี “เฮียไม่ได้บอกให้แกเลิกเขียนนิยาย แต่บอกว่าถ้าอยากเขียน กลับมาเขียนที่บ้านก็ได้ อยู่กรุงเทพฯ คนเดียวมันอันตราย พ่อกับแม่บ่นเป็นห่วงทุกวัน แกไม่คิดจะกลับมาดูแลพ่อแม่บ้างหรือไง”

“เฮียอย่าเอาพ่อแม่มาอ้างเลย เพราะคนที่ชอบทำตัวเป็นคนแก่ขี้บ่นนะคือเฮียต่างหาก”

“อ้อ!” ณะวันแค้นหัวเราะ นึกหมั่นไส้คนในสายชนิดที่ว่าหากอยู่ใกล้ๆ คงได้ตีดหน้าผากเข้าให้ “แล้วไม่ใช่คนแก่ขี้บ่นคนนี้หรือที่ทำงานงกๆ ส่งแกไปเรียนไกลถึงโน่น”

“งานทวงบุญคุณก็มา...” หญิงสาวถอนหายใจเฮือก กลอกตามองเพดานด้วยความเบื่อหน่าย แต่เวลาเดียวกันก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่ากิจการสวนลำไยของครอบครัวในช่วงหลายปีมานี้อยู่ในความรับผิดชอบของณะวันเป็นหลัก ส่วนผู้บุกเบิกสวนตัวจริงอย่างพ่อกำลังค่อยๆ วางมือ

“เฮียไม่ได้ทวงบุญคุณเว้ย... ไร่เกี้ยวเก๋อ แต่แค่อยากให้อ่านว่ามีใครรักและเป็นห่วงแกได้เท่าเฮีย ไหนๆ สำนักพิมพ์ที่แกเคยทำงานก็แจ้งไปแล้ว แกจะดันทุรังเสียค่าเช่าห้องอยู่คนเดียว ทำตัวเป็นพวกสาวเปลี่ยวเขียนนิยายไปขายให้มันได้อะไร”

“นิยายอีโรติกอะ”

“เออ... นั่นแหละ”

ณะวันหรี่นัยน์ตา ให้นัยน์ตาสายมื๋นที่ชอบทำเหมือนไม่เข้าใจความเป็นศิลปะของวรรณกรรมอีโรติก อะอะก็หาว่าหล่อนเขียนนิยายโป๊ ที่ตัวเองดูรูปโป๊ยังบอกว่าเป็นศิลปะเลย

สองมาตรฐานแบบนี้ไงล่ะ อายุใกล้แตะเลขสามแล้วถึงไม่เคยมีเมียเป็นตัวเองเป็นตน!

“พูดไปเฮียก็ไม่เข้าใจหรอก แล้วก็รู้ไว้เลยว่าต่อให้เฮียจะตัดช่องทาง

ทำมาหากินของก้อยยังงี้ ก้อยก็ไม่หมดหนทางง่าย ๆ เพราะว่าก้อยได้งานใหม่แล้ว” หญิงสาวประกาศศักดาแล้วกวาดวงสาย ก่อนจะเป่าลมหายใจออกจากปอดฟูใหญ่พลางโน้มหน้าเอนหลังพิงพนักเก้าอี้

งานใหม่...หาได้ง่ายๆ เสียที่ไหนเล่า!

ตั้งแต่สำนักพิมพ์นิตยสารที่หล่อ่นทำงานอยู่ปิดตัวลงเมื่อสองเดือนก่อน ณจันทร์ก็พยายามยื่นสมัครงานใหม่เพราะรายได้จากการขายนิตยสารแบบอู่กันนั้นไม่แน่นอน หล่อนไม่กล้าเรียกตัวเองว่านักเขียนมืออาชีพ เพียงแต่ชอบอ่านนิตยสารมาตั้งแต่เด็กๆ ก็เลยเขียนเป็นงานอดิเรกเท่านั้น เผอิญว่านิตยสารเรื่องแรกที่เอาไปลงในเว็บไซต์นิตยสารออนไลน์ชื่อดังมีผู้ติดตามเยอะและมีนักอ่านแนะนำให้รวมเล่มขายเอง ณจันทร์ก็เลยลองทำดู และพบว่ามันสร้างรายได้ให้เป็นกอบเป็นกำ

แต่นั้นก็แค่ช่วงแรกๆ หากไม่มีผลงานใหม่วางขายต่อเนื่องก็ยากที่จะยึดเป็นอาชีพได้ แล้วหล่อนก็ยังเป็นมือใหม่เกินกว่าจะปิดตันฉบับได้ในระยะเวลาอันรวดเร็วด้วย ปีที่ผ่านมาเพิ่งมีผลงานเรื่องสั้นวางขายแค่สามเรื่องรายได้ก็แค่พอจ่ายค่าเช่าคอนโดและใช้จ่ายส่วนตัวได้อย่างไม่ขัดสนเท่านั้น

ก่อนหน้านี้ณตะวันเคยชวนหล่อนกลับไปช่วยงานที่บ้าน เพราะกำลังอยู่ในช่วงขยับขยายกิจการสวนลำไยของครอบครัว แต่ณจันทร์เกิดและโตมากับลำไย หากจะเรียกว่าเห็นลำไยจนเบื่อก็คงไม่ผิดนัก พอสอบเข้ามาเรียนมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ก็เลยอยากหาประสบการณ์ใหม่ๆ ให้ชีวิตมากกว่า

ช่วงแรกที่ได้งานเป็นเลขาฯ บรรณาธิการ...ณตะวันก็ใช่ว่าอยากให้ทำเท่าไร หากไม่ได้พอกับแม่ช่วยพูด พี่ชายที่ชอบทำตัวเป็นมากกว่าพ่ออย่างณตะวันก็คงไม่ยอมให้หล่อนอยู่กรุงเทพฯ ต่อด้วยซ้ำ พอหล่อนตงงานเท่านั้นละก็เลยเข้าทาง พี่ชายแสนดียื่นคำขาดมาว่าหากภายในสามเดือนยังหางานใหม่ไม่ได้ หล่อนต้องเอาเงินที่ยืมมาออกกรวดตอนเรียนอยู่ปีสี่ไปคืน ไม่อย่างนั้นก็ต้องกลับไปทำงานใช้หนี้ที่สวนลำไย!

“เสียเป็งนะเสียเป็ง ใจคอทำด้วยอะไร” ณจันทร์รำพันกับตัวเองเบาๆ ทว่าไม่คิดยอมแพ้ง่ายๆ ยิ่งณตะวันพยายามบีบบังคับให้กลับบ้านด้วยการตัดช่องทางทำมาหากินแบบนี้ ณจันทร์ก็ยังอยากพิสูจน์ตัวเองให้พี่ชายเห็นว่าหล่อนโตพอจะก้าวข้ามอุปสรรคต่างๆ ด้วยตัวเองได้

ไม่ใช่เด็กไม่รู้จักโตในสายตาเขาแน่!

คิดแล้วหญิงสาวก็ลองเช็กอีเมลดูความคืบหน้าของงานที่เคยส่งเอกสารสมัครไปในช่วงเดือนที่ผ่านมา เพื่อจะมีบริษัทไหนเรียกตัวเข้าสัมภาษณ์บ้าง แต่ก็ต้องผิดหวังเหมือนเคย

ณจันทร์ถอนหายใจเฮือก ก่อนจะมีเสียงข้อความทางไลน์ในโทรศัพท์มือถือดังขึ้น

หล่อนขมวดคิ้วมุ่น แปลกใจว่าใครห้มาแต่เช้า กระทั่งหยิบมาดู จึงพบว่าป็นธนนท์...เพื่อนเกย์ที่ซี้กันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย

ตื่นยัง

ไม่ว่าอีกฝ่ายจะมีธุระอะไร ณจันทร์ก็อดไม่ได้ที่จะพิมพ์ตอบไปสั้นๆ ตามประสาสุภาพสตรี...ที่มีความเกรียน

ยัง

ผิดอบ?

ที่บ้านแกสิ...คิดแล้วณจันทร์ก็ยกสมาร์ทโฟนขึ้นเปิดกล้องหน้าเพื่อถ่ายรูปตัวเองในมุมเอียงสี่สิบห้าองศา จี้อปากนิดๆ เหมือนพวกนางแบบเวลาถ่ายภาพเช็กซี โดยไม่ได้สนใจเลยว่าหน้าสดของตัวเองจะ ‘ผี’ จนทำให้เพื่อนตกใจหรือไม่ เพราะกล้องมือถือรุ่นนี้ถ่ายบู๊แบงรูปพริ้งพริ้งให้เองโดยอัตโนมัติ

หล่อนไม่รอช้าที่จะกดส่งรูปที่เพิ่งถ่ายเสร็จหมาดๆ ไปพร้อมข้อความตอบโต้

ผีอะไรสวยขนาดนี้คะคุณ

เชื่อละว่ายังไม่ตื่นจริงๆ

อีกฝ่ายประซด ก่อนจะกดส่งสติ๊กเกอร์รูปกระต่าย ‘มองบน’ ตามมาติดๆ

แล้วทักมาทำไมไม่ทราบ

ก็แค่อยากบอกว่ามีงานดีๆ ให้ชะนีตงงานทำ

ณจันทร์หยุดปลายนิ้วชั่วคราว ก่อนหน้านั้นชนท์เคยเสนอความช่วยเหลือด้วยการคิดฝากหล่อนเข้าทำงานในบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ของครอบครัว แต่ณจันทร์ปฏิเสธ เพราะไม่อยากจะเชื่อว่าเป็นเด็กเส้น อีกทั้งงานเขียนยังพอไปได้อยู่ก็เลยอยากหางานเองมากกว่า

ไม่รู้ว่เพื่อนซี้ไปเจองานอะไรน่าสนใจมา

งานง่ายๆ และเงินดีมาก

เป็นการขยายความที่ทำให้คนตงงานยิ่งประหลาดใจหนัก โลกนี้มีงานอะไรที่ทำได้ง่ายๆ และเงินดีด้วยหรือ...

ขายตรง?

NO!

ขายตัว?

ณจันทร์อดไม่ได้ที่จะพิมพ์ถามแบบซ้ำๆ แต่ซ้ำได้ไม่ทันไรก็ต้องอ้าปากค้าง...

จอบเนนอย่างแกคงขายออกยาก

เลว...เป็นคำแรกที่ผุดขึ้นในสมอง ก่อนจะก้มลงมองคีย์บอร์ดสีของตัวเองด้วยความแสบใจ เพราะไม่อาจปฏิเสธได้ว่าค่อนข้าง ‘เบน’ จริง แต่สุภาพชนควรเรียก ‘มีน้อย’ ไม่ใช่หรือไง!

คิดอย่างนั้นแล้ว...สุภาพชนผู้ภูมิใจในสมบัติเล็กๆ ที่แม่ให้มาก็อดไม่ได้ที่จะพิมพ์ตอบไปบ้าง

จอบเนนลืตี่ เพราะจะได้เป็นชะนีที่ ‘คมชัด’ ทุกท่วงท่า ‘ชูช่า’ ทุกอารมณ์

เพื่อนก้อยคะ วางถุงกวาลง...

รนนท์อาจจะไม่ได้นั่งอยู่ตรงหน้า แต่ข้อความที่ส่งกลับมาก็ทำให้
ณจันทร์หัวเราะคิก แล้วไม่ทันไรอีกฝ่ายก็ส่งข้อความมาอีก

อยู่ห้องใช้ปะ

อ้อ

งั้นอีกชั่วโมงเจอกัน

อ้าว...ตกลงเพื่อนนนท์จะชวนทำงานไรอะ

เจอกันค่อยเหลาคะที่รัก

ณจันทร์ขมวดคิ้วมุ่น คิดไม่ตกว่าทำไมเกย์หนุ่มจะต้องทำตัวมีลับลม
คมในด้วย

งานง่าย ๆ เงินดี ๆ...

งานอะไรของเขา?

๒

งานง่าย ๆ เงินดี ๆ (มีอยู่จริง?)

บนคอนโดกลางเก่ากลางใหม่ย่านใจกลางกรุงเทพฯ ฌันตร์
ปิดตู้เย็นหลังจากนำน้ำดื่มขวดหนึ่งออกมาหมดๆ หล่อนรินน้ำใส่แก้วใส
ที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์ครัว แล้วยกไปเสิร์ฟลงบนโต๊ะในมุมนั่งเล่นเล็กๆ
ติดริมทางออกระเบียง

“อะ...นนท์นี่”

ฌันตร์นั่งลงตรงข้ามเกย์หนุ่ม ที่จริงอีกฝ่ายสนิทกับหล่อนถึงขั้นเดิน
ไปหยิบของกินในตู้เย็นเองได้ตามสบาย แต่เมื่อครู่ตอนที่ชนนท์เพิ่งมาถึง
หมดๆ มีสายโทรศัพท์เข้ามาเสียก่อน ฌันตร์ก็เลยต้องสวมวิญญาณ
เจ้าบ้านที่ดี

“กว่าจะวางสายได้...” เกย์หนุ่มถอนหายใจนิดๆ มือใหญ่ที่ค่อนข้าง
เรียบเนียนวางสมาร์ตโฟนลงบนโต๊ะเพื่อหยิบน้ำเย็นไปดื่มด้วยท่าทางอดทน
ระอาใจ

“ใครเหรอ”

“จะใครล่ะ ถ้าไม่ใช่ห้องพลอย”

“น้องพลอย...” ณจันทร์คลับคล้ายคลับคลาว่าอีกฝ่ายเคยเปรยๆ ถึงชื่อนี้เมื่อสักหนึ่งเดือนก่อน “ชื่อนี้น้อยที่แกเคยบอกว่าเป็นหลานเจ้าสัวอะไรสักอย่างใช่ปะ”

“อือ” ตอบรับพลางวางแก้วน้ำเย็นลงบนโต๊ะอีกครั้ง ส่วนณจันทร์กำลังเปิดกล่องมาการองร้านโปรดที่เพื่อนซื้อติดมือมาออกกว้าง ความที่ยังไม่ได้กินมือเข้าเพราะเพิ่งอาบน้ำเสร็จหมาดๆ จึงถือวิสาสะหยิบเอาใส่ปากระหว่างนั่งสนทนาไปด้วย

“นางยังไม่เลิกอวแวกอีกเหรอ”

“เลิกกับผีละสิ” เป็นอีกครั้งที่ชนนธ์ถอนหายใจด้วยสีหน้าอ่อนเพลีย “ขนาดฉันอ้างว่าติดเรียนบ้าง ติดประชุมบ้าง น้องพลอยก็ยังสรรหาเวลามาดักเจอฉันได้อีกอะแก บอกว่าคุณแม่ให้ทำขนมมาฝากบ้าง คุณแม่ให้ชวนไปกินข้าวบ้าง เอาผู้ใหญ่มาอ้าง ฉันก็ไม่รู้จะปฏิเสธยังไง”

ณจันทร์ถึงกับอึ้งในความพยายาม ไม่อยากเชื่อเลยว่าพลอยใสจะหัวอ่อนกับครอบครัวเพียงนั้น

เอาเข้าจริงหล่อนก็ไม่อยากเชื่อด้วยซ้ำว่าสมัยนี้ยังมีการคลุมถุงชนแบบโบราณโบราณ แต่ชนนธ์ก็เพิ่งจะรู้ว่าตัวเองมี ‘ว่าที่คู่หมั้น’ เมื่อราวๆ หนึ่งเดือนก่อนเช่นกัน

ปู่ของชนนธ์สนิทกับปู่ของพลอยใสมาก ตอนหนุ่มๆ เคยสัญญากันว่าหากมีลูกชายกับลูกสาวจะให้แต่งงานกัน แต่พอถึงเวลาจริงๆ กลับมีลูกชายทั้งสองฝั่ง การเกี่ยวดองจึงไม่อาจเกิดขึ้นได้ และทำให้ต่างฝ่ายต่างเสียหายมาก กระทั่งมาถึงรุ่นหลาน...ฝ่ายนั้นมีหลานสาว ส่วนฝ่ายนั้นนั้นมีหลานชาย อายุพอเหมาะพอดีกัน ทุกอย่างก็เลยลงล็อก!

แต่ความพิกมันอยู่ตรงที่...ชนนธ์เป็นเกย์!

ไม่เพียงเท่านั้น พิภพในพิภพคือสมาชิกในครอบครัวชนนธ์ไม่เคยมีใครรู้เรื่องรสนิยมอันรั้นลับของเขา และชนนธ์เองก็ไม่คิดสารภาพ เพราะมั่นใจว่าคุณนายรัตเกล้าผู้ซึ่งเป็นย่าแท้ๆ และเป็นประมุขของตระกูลในเวลานี้

ไม่มีทางรับได้

เดือนก่อนพอครอบครัวฝ่ายหญิงมาทวงถามเรื่องสัญญา เพราะเห็นว่าอีกไม่นานพลอยใสก็จะเรียนจบมหาวิทยาลัยปีสุดท้าย ชนนทิจึงโลน่มาชวนหล่อนไปดื่มเป็นเพื่อนที่ผับแห่งหนึ่ง ก่อนจะรับทุกข์และปรึกษาหารือกันอยู่นาน ในที่สุดณจันทร์จึงแนะนำให้เกย์หนุ่มลองทำตัวจิตซิดเคร่งครัดกับตำราเรียนและการทำงานมากกว่าการเอาใจผู้หญิง เพราะในเมื่อไม่อาจสารภาพความจริง การทำให้พลอยใสเบื่อหน่ายจนเป็นฝ่ายขอยกเลิกสัญญาหมั้นหมายไปเองก็น่าจะเป็นทางออกที่ดี

“แกก็น่าจะภูมิใจออก ขนาดทำตัวจิตซิดยังเสน่ห์แรงจนนี่น้อยเกาะหนีบ” หญิงสาวหัวเราะคิกคักก็ยังเรียกว่าที่คู่หมั้นของเธอว่า ‘นี่น้อย’ ซึ่งเป็นคำย่อของ ‘ชนะนี่น้อย’ เพราะอยากให้บรรยากาศผ่อนคลาย

มือบางหยิบมาการองในกล่องมากินต่ออย่างเพลินปาก แต่ดูเหมือนชนนทิจจะไม่เข้าด้วย

“เปลี่ยนจากนี่น้อยเป็นหนุ่มน้อยได้ไหมล่ะ...” เขาถอนหายใจเป็นรอบที่สามตั้งแต่มาถึง ปรกาศตาจับใจด้วยอารมณ์หนักใจจนณจันทร์เชื่อว่าคงอึดอัดมากจริงๆ “คุณอย่านะคุณอย่า...ไม่รู้ว่าจริงจังอะไรกับคำสัญญาของคุณปู่หมา ทั้งๆ ที่ท่านก็เสียไปตั้งหลายปีแล้ว”

“เอาน่า...ชนนทิจนี่ เพิ่งเดือนเดียวเอง” ณจันทร์พยายามปลอบโยนเพื่อนและหยิบมาการองมากินอีกเพราะมันอร่อยจนหยุดไม่ได้ “อีกสักพักน้องเขาก็คงเบื่อแเอง”

“แต่ฉันว่าไม่”

หญิงสาวที่กำลังกัดขนมสีหวานได้แต่นั่งมองอีกฝ่ายตาแป๋วแทนการถามออกไปตรงๆ ว่าทำไมถึงมันอกมันใจเบอร์นั้น

“น้องพลอยเหมือนพวกชอบเอาชนะ ยิ่งฉันเฉยๆ ไม่มีที่ท่าว่าสนใจนางก็ยิ่งพยายามเข้าหา และฉันก็ตัดสินใจแล้วว่า...ฉันจะไม่ทน”

ชนนทือ่ยประโยคสุดท้ายแบบซ้ำๆ เน้นๆ ทีละคำ พลังจ้องตาเพื่อน

อย่างแน่วแน่มั่นคง

“ก็ตินะ” ณันจันทร์พยักหน้าหงิกๆ เพราะเห็นด้วยว่าเรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องทน “บอกความจริงไปแต่เนิ่นๆ จะได้สบายใจกันทุกฝ่าย คุณย่าของแกก็จะได้เลิกบังคับด้วย”

“ใครว่า”

“อ้าว...” หญิงสาวอ้าปากค้าง ไม่เข้าใจว่าเพื่อนหมายความว่าอย่างไร

“ฉันเป็นหลานชายคุณย่ามาสี่สิบสามปีแล้วนะเกี้ยวเก้อย แกคิดว่จู่ๆ คุณย่าจะรับได้หรือถ้าหลานชายคนเดียวจะแปลงร่างเป็นหลานสาว”

“เอ่อ...” ณันจันทร์หัวเราะแก้มแก้ม ลืมคิดไปเลยว่าชนนทร์เป็นหลานชายคนเดียวของตระกูลตรีกัษ และเป็นคนที่คุณนายรัตเกล้าฝากความหวังเอาไว้หลายอย่าง

อาจเพราะรัตเกล้าเกิดในตระกูลที่สืบเชื้อสายมาจากพวกผู้ดีเก่าทางเหนือ พื้นฐานครอบครัวเป็นคนเคร่งครัดในกฎระเบียบอยู่เป็นทุน พอมาแต่งงานกับนักธุรกิจชาวไทยเชื้อสายจีนอย่างเจ้าสัวรมย์ ตรีกัษ ซึ่งร่ำรวยจากการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์เพื่อการค้า ทั้งสองก็เลยกลายเป็นที่จับตามองของคนในสังคมชั้นสูง

แต่ไหนแต่ไร...คุณนายรัตเกล้ามักพาชนนทร์ออกงานสังคมบ่อยๆ และเอ่ยถึงเขาด้วยความภาคภูมิใจ ซึ่งเหตุที่รักและเอ็นดูชนนทร์ขนาดนี้ก็เพราะพ่อของชนนทร์ประสบอุบัติเหตุตายตั้งแต่อายุยังน้อย ส่วนแม่ก็ทิ้งไปนาน ความกังวลว่าหลานจะมีปมด้อยจึงผลักดันให้ผู้นี้เป็นยาคอยเติมเต็มความอบอุ่น และพยายามสรรหาสิ่งดีๆ ให้ชนนทร์ไม่ขาด จนบางครั้งก็อาจจะ...มากเกินไปนี่ดัด

“ก็เห็นแกบอกว่าจะไม่ทน ถ้าไม่บอกความจริงคุณย่าแล้วแกจะทำยังไ้”

“ก็นี่ไงล่ะ” เกี้ยวเก้อยืนตื้อนึ้เปาะ ดวงตาระยิบระยับยามมองมาที่หลาน “ถึงได้บอกว่ามีงานดีๆ มาให้ชะนีตักงานทำ”

“ແກ່ງໄດ້ຈິດຈະໃຫ້ຈັນແກ່ງທ້ອງ ແລ້ວເດີນໄປບອກນີ້ນ້ອຍວ່າກຳລັງຈະມີລູກກັບແກ່ງຮອກນະ” ຄຳຈັນຮຸ່ງພຸດຕິດຕລກຟາງຫຍິບມາກອນມາກິນຕ່ອ

ຄວາວນີ້ເພື່ອນເຄຍກັບຫົວເຈາະຄຶກເມື່ອນເລີ່ມອາຣມຣຸດີຂຶ້ນມາ

“ສມເປັນນັກເຊີນນິຍາຍນະຄະດຸຈັນຮຸ່ງຝັນຫວານ ແຕ່ໄມ່ຂາດນັ້ນຮອກ ເພາະຈັນກໍລ້ວແກ່ງເນື້ອເກີນຄ້າຕ້ອງຈິດຟອດໃຫ້ຕົວເອງແກ່ງ”

ດວງຕາຂອງເຄຍໝູ່ມີວິວັບ ຮິມຝີປາກຂັບຍິ້ມມີເລດນ້ອຍເສຍຈັນນັກເຊີນສາວເລີ່ມສັ່ງຮຸ່ງໃຈແປດໆ

“ໝາຍຄວາມວ່າ...”

“ເປັນແຟນກັນນະ”

ໃຫ້ຕາຍ! ໂສດມາຍີ່ສິບສາມປີ ໃຮ່ຈະໄປຈິດວ່າວັນດີຕິນດີຈະມີເຄຍມາຂອເປັນ ‘ແຟນ’

ຄຳຈັນຮຸ່ງກະພຣີບຕາປຣີບໆ ອຍາກຈິດວ່າຕົວເອງຟຸດ ແຕ່ປະກາຍຕາຫວານຫຍດທີ່ຮຸນຫໍ່ມອນມາກໍຮາກກັບຈະຕອກຍ້າວໄດ້ຍິນໄມ່ຜິດຈິງໆ

“ຈັນເພິ່ງບອກຄຸນຍ່າໄປເມື່ອວານນີ້ເອງວ່າມີແຟນແລ້ວ ໄມ່ສະດວກໃຈທີ່ຈະຄອຍເທກແຄ້ຣ້ນື່ງຟອຍຍີ່ ເພາະແຟນຈັນໄມ່ສບາຍໃຈທີ່ຈູ່ ຈັນກໍມີວ່າທີ່ຄູ່ໝັ້ນໂຟລ່ມາ ຄຸນຍ່າກໍເລຍບອກໃຫ້ພາແຟນໄປທີ່ບ້ານ ແລະຈັນກໍມອນໄມ່ເຫັນວ່າໃຮ່ຈະເໝາະກັບຕຳແໜ່ງແຟນຈັນໄດ້ເທົ່າເຄີຍ...” ຮຸນຫໍ່ທອດເສຍຟາງທຳຕາປຣອຍ ແລະທຳໃຫ້ຄົນເພິ່ງຖືກຂອເປັນແຟນຄັ້ງແກ່ງໃນຊີວິດເຖິງກັບຄືນນ້ຳລາຍຍີ່ໆໃຫຍ່ “ເພື່ອນກໍອຍ...ຟລີສ”

“ມະ...ໄມ່ຈິງໃຮ່ປະເພື່ອນນຸ່ງ”

“ໜ້າເພື່ອນເມື່ອນກຳລັງເລ່ນຕລກຄາເຟປະລະ” ຮຸນຫໍ່ວາດເມື່ອຂີ້ໃຫ້ຄູ່ໜ້າຟ່ອໆ ທີ່ໄວ້ໜວດເຄຣນດໆ ສົດທີ່ຫາໄມ່ໄດ້ກຳລັງນັ່ງໄຂວ່ຫ້າງອຸ່ງຮຸ່ງໜ້າກໍຄົງໄມ່ມີໃຮ່ມອນອອກວ່າຫົວໃຈສີ່ມວ່ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນຄຳຈັນຮຸ່ງກໍໄມ່ຈິດວ່າຕົວເອງຈະມີແຟນຄົນແກ່ງເປັນໝູ່ມີຫົວໃຈແກ່ງ

ໃນທີ່ສຸດຟ່ອນຈິງແຄ່ງຫົວເຈາະນ້ອຍໆ ຮາກກັບວ່າມັນເປັນເລີ່ມຮຸນຫົວ

“ຟອດນີ້ມັນຄຸ່ນໆ ຍັງໄປກໍໄມ່ຮຸ່ງເອວະ”

เก๋ห่มมองหล่อนตาแป๋ว ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าก็อบพลอตมาจาก
นิยายเรื่อง *เมีย (ก้ามะลอ) ยอดสวาท* ของจันทร์ผันหวาน

แน่ละ! ชนนท์ไม่ได้ชอบเขียนนิยายเหมือนเพื่อน แต่เพราะสนิทกัน
มากชนิดตดใส่หน้ากันได้ ณจันทร์จึงชอบเล่าพลอตนิยายให้ฟังบ่อยๆ ยิ่ง
เรื่องล่าสุดพระเอกเป็นแลนด์ลอร์ด ชอบลงทุนธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์
ณจันทร์ก็เลยไม่รอช้าที่จะขอให้ทายาทเจ้าของบริษัท รมย์ เรียลเอสเตต
อย่างชนนท์มาเป็นพี่ปรึกษาในเรื่องข้อมูล

“ค่าพลอตก็...เงินค่าตัวคุณหญิงที่เกเป็นหนี้เสียโป่ง ดิมะ?”

ราวกับรู้ว่าอะไรคือจุดอ่อน! เพราะ ‘คุณหญิง’ ในที่นี้ไม่ใช่สามีของ
โสริยา ทว่าเป็นชื่อรถยนต์ ‘โตโยต้ายาริส’ ที่หล่อนยืมเงินเสียโป่งมาเปย์

“เก...แกมัน...” ณจันทร์เฝ้าปากแน่น อยากกรี๊ดร้องเหมือนนางเอก
ในนิยายเวลาถูกตัวละครอื่นๆ เอาเงินฟาดหัว แต่ในสมองหล่อนตอนนี้กลับ
ไม่อาจปฏิเสธว่ามันเป็นข้อเสนอที่น่าสนใจที่สุด

ไม่...ไม่...ไม่ว่าอยากได้เงินไปโปะหนี้ขนาดไหน ณจันทร์ก็ไม่อยาก
หาเหตุใส่หัวด้วยการกระโดดเข้าไปทำอะไรบ้าๆ กับชนนท์แน่

“เกเห็นเพื่อนเป็นคนซื้อได้ด้วยเงินจริงๆ เหรอ เพื่อนนนท์”

“แถมเงินเดือนช่วงที่ต้องมาเล่นละครเป็นแฟนฉันให้อีกเดือนละ...
หนึ่งหมื่น”

ณจันทร์ตาวาว ก่อนจะกะพริบตาถี่ๆ ไปปีศาจหน้าเงินออกไปจากร่าง
เพราะการเล่นละครเหกตาคนอื่นไม่ใช่เรื่องสนุก แม้มันจะสนุกสุดๆ ตอน
อยู่ในนิยายเรื่อง *เมีย (ก้ามะลอ) ยอดสวาท* ของจันทร์ผันหวานก็ตาม

“ไม่!”

“สองหมื่น”

“ดูปากเกี่ยวก้อยนะคะ” หล่อนยกมือขึ้นชี้ริมฝีปากตัวเองเพื่อเอ่ยเน้น
ทีละคำอย่างช้าๆ และชัดเจน “ไม่มีทาง!”

“เข้าใจละ” ชนนท์ดีดนิ้วเปาะ ก่อนจะยิ้มระรื่นยามมองหน้าเพื่อนซึ่ง

“ฟรี”

“ฮะ!”

“ขอบใจมากนะเพื่อนก้อย ไม่นึกเลยว่าแกจะมีน้ำใจกับเพื่อนนมหัขนาดนี้” ว่าแล้วเกย์หนุ่มก็ลูบมานั่งบนโซฟาตัวเดียวกันกับณจันทร์ จับมือทั้งสองข้างของเพื่อนสาวขึ้นมากุมด้วยสีหน้าปลื้มปริ่ม ทั้งๆ ที่อีกฝ่ายยังเอาแต่นั่งอ้าปากค้าง

“ตื่นละ ตื่น” ณจันทร์รวบรวมสติได้ก็ชักมือหนี หยิบเอาหมอนอิงมาฟาดหน้าอีกฝ่ายให้หายมึน “ใครบอกว่าฉันมีน้ำใจกับแก แต่ที่ฉันไม่รับข้อเสนอของแกก็เพราะว่าฉันไม่เห็นด้วยกับการเล่นใหญ่เล่นโตนี่ต่างหาก แกจะบ้าเหรอนหรือนี่ จู่ๆ เอาพลอตินิยายเพ้อๆ ของฉันมาเล่นละครในชีวิตจริงเนี่ยนะ โทกหผู้ใหญ่มั่นบาปนะแก”

ว่าแล้วณจันทร์ก็ยกมือขึ้นประนมกลางอก “มุสสาวาหา...เวระมะณี ลิกขาปะถัง สะมาทียามิ” ร่ายศีลข้อสี่ให้อีกฝ่ายฟังอย่างคล่องปาก “เป็นคนไม่มีศาสนาหรือไง พระท่านสอนไว้ถึงไม่รู้จักจำ”

“แหม...ชีวิตนี้แกไม่เคยผิดศีลเลยสักข้อจ้ะนี่สิ”

“ไม่เคย” ณจันทร์ชูคอตอบตามประสาคนมั่นใจในตัวเอง สองมือยังคงกระพุ่มอยู่กลางอกประหนึ่งผู้ทรงศีล

“ปาณาติปาตา...แกไม่เคยบี้มด?”

“เอ่อ...” เป็นศีลข้อแรกที่ปฏิเสธได้ยาก เพราะบางครั้งขบวนมดก็ชอบมากวนใจในห้อง แถมยังขโมยกินขนมของหล่อนอีกด้วย “มดมันมารังควานฉันก่อน ถ้าฉันไม่เล่นงานมัน...มันก็กัดฉันสิแก”

“อทินนาทานา...ไม่เคยขโมยกินมาการองเพื่อน?” ธนทร์ปรายตาไปยังกล่องขนมที่เป็นคนซื้อมาวางไว้บนโต๊ะ แต่ไม่ได้เอ่ยปากสักคำว่าซื้อมาฝาก และตอนนั้นมันเหลือแค่กล่องเปล่าๆ เท่านั้น

“ก็...” ณจันทร์อีกอึก ปฏิเสธไม่ได้ว่าทำบ่อยจนเป็นนิสัยเพราะเห็นว่าคนกันเอง “แกไม่หวง ไม่ห้าม ฉันก็เข้าใจว่าแกอนุญาตแล้วสิ”

“กาเมสุมิจณาจารย์...แกไม่เคยมโนอยากได้แฟนคนอื่นเป็นผัว”
 “หือ?” ข้อนี้ณจันทร์ถึงกับทำตาโต สายหน้าปฏิสรรวัจ “ไม่มี...”
 “พี่เวียร์?”

“เอ่อ...” หล่อนยอมรับว่าตัวเองเป็นตึง ทุกครั้งที่เอ่ยถึงเรื่องพระเอก หนุ่มสุดหล่อคนนี้ต่อหน้าเพื่อนๆ หล่อนจะใช้สรรพนามแทนเวียร์ว่า ‘สามี’ แถมตอนสามีเปิดตัวว่ากำลังคบหาดูใจกับนางเอกสาวสุดฮอต หล่อนก็ยังคงตัดต่อภาพแบบกากๆ โพสต์บนเฟซบุ๊กส่วนตัวด้วยการใช้ตัวอักษรเบรเซ่ทับหน้านางเอกว่า ‘เกี้ยวเก๋อ’ ด้วย “มันก็แค่ความสุซทางใจเล็กๆ น้อยๆ ไม่เห็นต้องจริงจังเลย ถ้าแค้นโนว่าพี่เวียร์เป็นผัวแล้วบาป หญิงไทยก็บาป ก่อนประเทศแล้วไหมอะแก”

“โอเค...” อีกฝ่ายจิบปากจิบคอเล็กน้อย ท่าทางเหมือนจะยอมยกธงขาวให้คนแก่ตัวแก่ แต่ที่ไหนได้...จัดเอาสามง่ามพญายมออกมา “มูสาวทา...แกไม่เคยโกหกเสียปึงว่าเป็นลมบนรถไฟฟ้าเพื่อจะอ่อนให้เสียช่วยออกกรตอนเรียนปี่สิ?”

ณจันทร์ถึงกับอ้าปากค้าง คีลข้อนี้ไม่รู้จะหาเหตุผลใดมาหักล้างตัดกรรมได้เลย ในที่สุดจึงได้แต่เม้มปากน้อยๆ อย่างไร้ข้อแก้ตัว

“สุราเมระยะ มัชชะ ปะมาทัฏฐานา...ไม่เคยแตกเหล้า ไม่เคยเข้าผับเลยจริงจิงจิง” เป็นข้อสุดท้ายที่ทำเอาณจันทร์คอตก มือที่เคยกระพุ่มอยู่กลางอกขยับไปหยิบหมอนอิงมากอดราวกับว่าจะใช้แทนโล่กำบังคมหมอกแห่งกรรมได้ “อีคนดิมิศาสนา คีลห้ายังรักษาไม่ได้เลยอะ อีหอย!”

“แรง...”

“เบาแล้วละคุณ เพราะถ้าให้ร้ายจริงๆ คงยาวยิ่งกว่าบัญญัติทางหมา” เกย์หนุ่มหมั่นไส้คนพยายามสวมวิญญาณนางเอก “เพื่อนนนที่ไม่ได้ให้ช่วยฟรีๆ เสียหน่อย งานง่ายๆ เงินดีๆ ขนาดนี้แกจะเล่นตัว...รอให้เสียเบ็งมาลากคอกกลับไปซูดดินในสวนลำไยหรือไง”

ณจันทร์ถอนหายใจนิดๆ ยอมรับว่าถ้าเดือนหน้ายังไม่มึบบริษัทไหน

เรียกตัวลัมภะณคงต้องกลับไปทำงานใช้หนี้พี่ชายที่เสียชีวิตจริง ๆ

รายได้จากอู๋ก็ไปไม่เป็นไปตามเป้า เรื่องจะหาเงินก้อนมาจ่ายค่าตัวคุณ
หฤษฎ์คงเป็นไปได้ยาก

“แต่มันไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะแก เราเป็นเพื่อนกันมาตั้งนาน จู่ๆ จะมา
สร้างภาพว่าเป็นแฟนกัน...” นักเขียนสาวมโนภาพไม่ออก โดยเฉพาะเมื่อ
เห็นหน้าหล่อๆ ของชนนที่ชวนให้ใจละลาย แต่พอมองต่ำลงที่ไร...ทำนอง
ไขว่ห้างของอีกฝ่ายก็ทำให้หล่นได้แต่ร้องในใจว่า...เสียดายของ “ฟ้าต้อง
ผ่าแน่ๆ”

“แค่สามสี่เดือน หรืออาจจะเดือนเดียวก็ได้ ถ้าน้องพลอยยอมบอก
พ่อแม่เขาให้ยกเลิกสัญญาหมั้น”

“แล้วถ้าน้องพลอยไม่ยอมยกเลิกสัญญาอะไรนั่นๆ ละแก ฉันไม่
ต้องเป็นแฟนแกไปทั้งชาติเหอ...” แค่คิดไปล่วงหน้าว่าต้องสรวีตหวาน
กับชนนที่ในฐานะคู่รัก กลายเป็นจะมีเจ้าของจนหนุ่มๆ อาจไม่กล้ามาจีบ
อีกนาน ภาพคานก็ลอยละล่องมาปรากฏตรงหน้า “ไม่เอาอะ ฉันยังไม่อยาก
ให้หมดลูกฉันกลายเป็นแผ่นศิลาจารึก มันควรจะได้ใช้งานมากกว่าแห้งเหี่ยว
ไปวันๆ อะแก”

“มันก็แห้งมาสี่ปีแล้วปะ” เป็นข้อเท็จจริงที่ทำเอาณจันทร์หน้า
เหลอ ไม่อยากเชื่อเลยว่านี่คือคำพูดของคนที่กำลังร้องขอความช่วยเหลือ
จากหล่อน

“ถ้าจะขยับมโสดของเพื่อนขนาดนี้ เอาแปรงซักผ้ามาถูหน้าฉันเลย
ก็ได้ค่ะเพื่อนนนท์”

“ถูหน้าทำไม กระดานก็มี” ชนนท์หัวเราะคิกขลุกตามองต่ำ
ณจันทร์มองตามครูสั้นๆ ก็อดไม่ได้ที่จะหยิบหมอนอิงไปฟาด “อึ๊บ้า
นี่”

เกย์หนุ่มหัวเราะหนักกว่าเก่า พลอยทำให้หญิงสาวหัวเราะตามไปด้วย
เพราะแต่ไหนแต่ไรก็ถูกเพื่อนๆ แซะเรื่องบีเจ็ดสิบมาจนชินหู

“ใหญ่ไปเดี๋ยวก็ยาน กระดานนี้แหละยั่งยืน...โปรดู้ไว้ด้วย!”

“โอเคๆ ตกลงเป็นแฟนกันยัง”

“ก็ได้”

“เฮส!” ธนนทยกกำปั้นขึ้นทำท่าแบบนักกีฬาเวลาได้เหรียญรางวัล ก่อนจะยื่นมือไปดึงแก้มทั้งสองข้างของเพื่อนชู้ด้วยแววตาเอ็นดู “คิดไว้แล้ว เชียวว่าเพื่อนก้อยเป็นคนดีมีน้ำใจ”

“เดือนละสามหมื่น ไม่รวมเงินค่าตัวคุณหญิงอีกห้าแสนที่ฉันต้องให้หนี้เสียโป้ง”

ธนนท์อ้าปากค้าง แหบอปากถอนคำชมกลับมาใส่ปาก

“ก็เหม...งานที่แกให้ทำมันไม่ใช่เรื่องง่ายๆ นี่ ไหนจะต้องทำตัวให้เป็นคนรักกันต่อหน้าคุณย่า ต่อหน้าชะนีน้อย ต่อหน้าคนอื่นๆ ที่อาจจะสงสัย ผิดศีลข้อสี่จนท่านสุวรรณจดบันทึกมือหงิกแงๆ แกคิดดูสิว่าฉันจะต้องไปใช้กรรมในรทกนักษัตรไหน เพราะฉะนั้นก่อนจะถึงเวลานั้นก็ขอขึ้นสวรรค์บนดินก่อนได้ปะละ แล้วไหนจะต้องมาเสียโอกาสในการหาแฟนอีก”

“ทำอย่างกับจะหาได้วันนั้นะรีบนี้นั้นแหละค่ะคุณ”

“ก็ไม่ว่า” ธนนทร์ไหวไหล่หน่อยๆ เพื่ออับคำตัว “เนี่ยคุณน่าจะโผล่มาตอนเป็นแฟนกับแกก็ได้”

“อ้อ...” เกย์หนุ่มทอดเสียงคล้ายกำลังค่อยๆ คล้อยตาม “หมายถึง ลุงหล่อๆ ที่แกเล่าให้ฟังว่าเจอกันในผับคืนนั้น แล้วเกิดอาการเมรัจจนไปต่อว่าเขาเป็นผัว แต่เขาไม่ยอมอุทิศตัวเป็นผัวเกาะนะเธอ”

“อ้าย...” ธนนทร์ถึงกับแผดเสียงร้อง ไม่คิดว่าจู่ๆ เพื่อนจะขุดเอาเรื่องตาลุงชู้ที่เก๊กขึ้นมาเย้าแหย่ ทั้งๆ ที่รู้อยู่เต็มอกกว่าความจริงมันเป็นแค่อุบัติเหตุ “เงาะบ้าเธอเพื่อนนนท์ อย่างตาลุงนั้น...ฉันไม่เอามาทำพันธุ์ให้พรหมจรรย์ต้องสิ้นคลอนหรือจะบอกให้ อีกร้อย...ใครบอกแถวๆ เขาไม่ยอมอุทิศตัวเป็นผัวฉัน ฉันต่างหากที่ไม่ยอมให้เขาเจาะไข่แดงง่ายๆ”

ยิ่งนึกถึงความผันผวนสุดอิโรติกเมื่อเช้า ณจันทร์ยิ่งอยากจะเผาพริกเผาเกลือสาปส่งเขาเลยด้วยซ้ำไป!

“เกบเองเองนี่ว่านี่น้อยทำทางจะไม่หึงม เกิดนางไม่เชื่อง่ายๆ แล้วฉันต้องเป็นแฟนกับแกจนมดลูกตันขึ้นมาจริงๆ ฉันไม่พลาดโอกาสสำคัญในการมีสามีหรือไง” หญิงสาวดึงหัวข้อสนทนากลับมาเข้าประเด็น เพราะไม่ยอมนึกถึงมนุษย์ลุงซึ่งเก็กให้ช็อคกจริตใจ “ส่วนที่ยอมทำเรื่องบ้าๆ เนี่ยก็เห็นว่าเป็นเพื่อนกันหรือกะนะ ไม่งั้น...”

เสียงข้อความโทรศัพท์ของณจันทร์ดังขึ้น ริมฝีปากอึดที่กำลังสาธยายเหตุผลอยู่จึงชะงัก

ความแปลกใจทำให้หญิงสาวหยิบสมาร์ตโฟนบนโต๊ะมาเปิดดู ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อธนาคารส่งข้อความมาแจ้งว่ามีคนโอนเงินเข้าบัญชีสามหมื่น

“จบปะ?”

ณจันทร์มองเกย์หนุ่มที่กำลังถือสมาร์ตโฟนอีกเครื่องอยู่ในมืออย่างอึ้งๆ

ไม่ได้อยากหน้าเงินหรือกะนะ...แต่ค่าเช่าคอนโดเล็กๆ ในย่านกลางเมืองแบบนี้เดือนหนึ่งก็ตกแปดพันแล้ว ไหนจะค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าน้ำมันรถ ค่าใช้จ่ายส่วนตัวอีกจิปาถะ อย่างน้อยๆ มีเงินเดือนสามหมื่นให้อุ่นใจก็ดีกว่ามานั่งลุ้นยอดดาวน์โหลดอีบุ๊กที่ไม่แน่มันนอน

“ถ้าไม่ติดอะไรแล้ว...งั้นก็เอาไปจัดการตัวเองมาให้เรียบร้อย” ว่าแล้วเกย์หนุ่มก็เอื้อมมือหยิบถุงกระดาษพิมพ์แบรนด์เสื้อผ้าที่ซื้อติดมือมายัดใส่อ้อมแขนเพื่อน

“อะไร” ณจันทร์แหวกดูของในถุงอย่างงงๆ ก่อนจะพบว่าเป็นเสื้อคอว์กับกระโปรงทรงสุภาพที่ไม่ใช่แนวเลยสักนิด เพราะมันดูป้ามากในสายตาของหล่อ่น นอกจากนี้ยังมีวิกผมยาวสลวยสีดำสนิทราวกับจะพาไปสมัครสอบข้าราชการครู

“ชุดที่แกจะต้องใส่ไปเจออย่าฉันไง”

“หา!”

“อย่าฉันชอบผู้หญิงเรียบร้อย ถ้าแกใส่กางเกงสั้นเสมอแบบที่ใส่อยู่นี่ไป หรือพวกชุดแหวกหน้าโชว์สะดือทั้งหลายของแก ไม่ต้องคิดไปถึงว่า คุณอย่าฉันจะเชื่อว่าเราเป็นแฟนกันเลย แกโดนใบแดงให้เลิกคบกับฉันก่อนแน่ แผลอๆ ฉันจะโดนเร่งให้หมั้นกับน้องพลอยเร็วไปอีก แล้วไหนจะผมสีชมพูของแกนี่...” ธนทัตยื่นมือไปจับปลายผมด้านในของเพื่อนที่ทำไฮไลต์สีหวานเอาไว้ มั่นใจว่ามันจะช้ดตาผู้เป็นย่ามากที่สุด “เก็บให้มิดค่ะเพื่อนก้อย คุณย่าอาจจะพอรับได้ถ้าฉันมีแฟนเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่น้องพลอย แต่ฉันจะมีแฟนเป็นสก็อยไม่ได้”

ณจันทร์หน้าจ๋า ไฮไลต์สีผมของหล่อนเป็นเทรนด์สาวญี่ปุ่นต่างหาก แต่ก็เข้าใจละว่าไม่น่ารักในสายตาผู้ใหญ่ โดยเฉพาะผู้ใหญ่หัวโบราณอย่างคุณนายรัตเกล้า ที่คอยตีกรอบให้หลานชายตัวเองเดินไปในทางที่ท่านเห็นว่าเหมาะสมมานานหลายปี

ขนาดเกย์ยังต้องแอ๊บแมน...ถ้าหล่อนไม่แอ๊บเป็นสุภาพสตรี ละคร ในชีวิตจริงจากนี้ก็คงจบเห่ตั้งแต่ยังไม่เริ่มออกอากาศแล้วละ!

๓

ละครฉากแรก

อากาศในช่วงแดดร้อนลมตลกค่อนข้างเย็นสบาย ชายหนุ่มวัยสามสิบปลายๆ กำลังยืนคุยโทรศัพท์อยู่ที่ระเบียงห้องทำงานบนชั้นสองของบ้านสไตล์โมเดิร์น ซึ่งต่อเติมออกมาจากบ้านทรงไทยร่วมสมัยหลังหนึ่งในย่านชานกรุง บริเวณรอบๆ เป็นสนามหญ้ากว้างกว่าสามสิบไร่ที่ปกคลุมด้วยร่มเงาไม้ใหญ่ ให้ความรู้สึกร่มรื่นและเงียบสงบราวกับอยู่ต่างจังหวัด ทั้งๆ ที่ถัดออกไปไม่กี่กิโลนก็คือเมืองหลวงอันแสนวุ่นวาย

“ถ้าทุกอย่างเรียบร้อยดี แกอยากอยู่จัดการธุระส่วนตัวทางนั้นต่ออีกสักหน่อยก็ตามสบายนะ” รามิลอนุมัติวันลาให้ทุกๆ ที่คนในสายยังไม่ได้ร้องขอ

ก่อนหน้านี้เลขาฯ คนสนิทของเขาเพิ่งแค่โทรศัพท์มารายงานความคืบหน้าโครงการสร้างบ้านตากอากาศที่เขาใหญ่ และตั้งใจว่าจะจองเที่ยวบินกลับกรุงเทพฯ ทันที

“ท่านประธาน...หมายความว่าไงครับ”

“บ้านเขาอยู่โคราชไม่ใช่เหรอ” รามิลยิ้มมุมปากเล็กน้อย

หลายวันมานี้ชายหนุ่มสังเกตเห็นว่าเลขาฯ ทำงานเหมือนคนหัวโจกออกจากร่าง กว่าจะรู้ว่าอีกฝ่ายเพิ่งถูกสาวคนรักบอกเลิกเพราะทำงานหนักจนไม่มีเวลาไปหามานานหลายเดือนก็ตอนได้ยินพวกพนักงานแอบเมาท์กันในออฟฟิศ ซึ่งในฐานะที่ทวีฤทธิ์ช่วยงานเขามากว่าสิบปี รามิลรู้ดีว่าอีกฝ่ายจริงจังกับผู้หญิงคนนี้นักขนาดไหน และเหตุที่ต้องทำงานหนักก็เพราะอยากเก็บเงินเอาไว้สร้างครอบครัว

“ไม่มีผู้หญิงคนไหนชอบอยู่กับผู้ชายที่บ้างานเกินไปหรอก...ไเอ้!”

มีเสียงหัวเราะน้อยๆ ของทวีฤทธิ์ตอบมา เพราะนอกจากเรื่องงานแล้ว...เจ้านายของเขาไม่เคยเป็นรองใครเรื่องผู้หญิง

“ขอบคุณครับ ท่านประธาน”

ความสดชื่นของคนในสายทำให้รามิลพลอยสบายใจไปด้วย หวังว่าหากปรับความเข้าใจกับสาวคนรักสำเร็จ...ทวีฤทธิ์จะกลับมาทำงานได้อย่างมีชีวิตชีวาเหมือนเดิม

“จะแต่งเมื่อไรก็บอก ฉันเป็นเจ้าภาพให้เอง”

“แล้วท่านประธานล่ะครับ ได้ข่าวว่าคุณนายท่านก็อยากเป็นเจ้าภาพให้เต็มแก่” คนสนิทหนุ่มมั่งคั่งเฝ้าเข้าข้าง เพราะทุกครั้งที่แวะมาบ้านรามิล ประมุขของบ้านมักสอบถามเขาเรื่องสาวๆ ของลูกชายเสมอ

เหตุมาจากประธานหนุ่มวัยสามสิบเก้าคนนี้เคยมีข่าวกับสตรีมากหน้าหลายตา บ้างก็เป็นทายาทนักธุรกิจด้วยกัน บ้างก็เป็นดารานางแบบ แต่กลับไม่มีแว่วว่าคนไหนจะได้เป็น ‘ตัวจริง’ เสียที

“ปีหน้าก็จะเตะเลขาเสียแล้วนะครับ คุณนายท่านเกรงจะไม่ได้อุ้มหลาน” เหมือนโดนด่าอ้อมๆ ว่าใกล้หมดน้ำยาเต็มแก้ว!

“ถ้าแกห่วงเรื่องของฉันขนาดนี้ กลับกรุงเทพฯ มาทำงานคืนนี้เลยละกัน”

“อู๊ย! ไม่ดีกว่าครับ” ทวีฤทธิ์รีบหัวเราะกลบเกลื่อน “อยากมีท่านประธานเป็นเจ้าภาพงานแต่งงานมากกว่า”

รามิลสายหัวนิดๆ พलगตัดสายทิ้งดื้อๆ นึกรำคาญเลขาฯ ที่นับวันจะยิ่งลามปามอะไรไม่เข้าท่า แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่เคยถือสา ด้วยรู้ว่า ลีๆ อีกฝ่ายหวังดี และอาจเนื่องกับการต้องคอยตอบคำถามมารดาเขาพอๆ กับที่เขาเองก็เบื่อเช่นกัน

หนุ่มวัยสามสิบเก้าไม่เข้าใจว่าความโสดของเขากลายเป็นความกังวลของครอบครัวไปตั้งแต่เมื่อไร เพราะขนาดเขาเองยังไม่กังวลใจเรื่องพวกนี้เลย ใช่ว่ารักสนุกเหมือนอย่างที่ใครต่อใครคิด แต่ที่เปลี่ยนคนคงไปเรื่อยๆ ก็เพราะยังไม่เจอคนที่ใช่เท่านั้นเอง

ร่างสูงราร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรในชุดลำลองสบายๆ เดินกลับเข้ามาในห้องทำงาน เพราะเมื่อครู่ตรวจแผนธุรกิจค้างไว้ แต่ครั้นวางโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะ ดวงตาก็มักพลันเหลือบไปเห็นต่างหูข้างหนึ่งในบริเวณใกล้ๆ ซึ่งมีลักษณะเป็นรูปแมวน้อยกำลังนอนหลับบนเสี้ยวพระจันทร์

ใบหน้าน่ารักของสาวแปลกหน้าคนหนึ่งที่เป็นเจ้าของต่างหูข้างนี้ค่อยๆ ลอยเข้ามาในสมอง

รามิลบังเอิญเจอหล่อนที่ลานจอดรถของผับเมื่อราวๆ หนึ่งเดือนก่อน เหตุมาจากเพื่อนเขามีเรื่องเซ็งๆ จึงชวนไปดื่ม เมื่อขับรถไปถึงรามิลจึงโทร. หาเพื่อนในจังหวะที่กำลังถือกรรถ

‘ฉันมาถึงแล้ว เกออยู่ตรงไหน’

‘อยู่หน้าผับเนีย กำลังจะเข้าไปแล้ว’ เสียงใสๆ ของหญิงสาวตอบมาจากในบริเวณใกล้เคียง

รามิลเห็นหล่อนเพิ่งก้าวลงจากยาริสสีแดงฝั่งตรงข้าม มือข้างหนึ่งถือสมาร์ตโฟนแนบข้างใบหู ส่วนอีกมือหนึ่งกำลังปิดรถ บ่งบอกให้รู้ว่าหล่อนกำลังคุยกับคนในสายเช่นกัน

จังหวะพอเหมาะดีแท้...

ชายหนุ่มแอบคิด แต่ไม่ได้สนใจอะไรเป็นพิเศษแล้วก้าวไปยังผับ

เขาได้คำตอบจากเพื่อนตัวเองแล้วว่าจงโตะว้ไ้ไ้ไ้บนชั้นลอยเอาไว้

‘โอเค เตียวเจกััน’

‘เจกัันจ้่า ที่รัก’ เสียงใสๆ ของหญิงสาวคนเดิมตอบมาทางด้านหลังอีกครั้ง

ชายหนุ่มที่เพิ่งก้าวขึ้นบันไดมายืนหน้าทางเข้าหามาตุฯ ถึงกับชะงักหันกลับไปมองพร้อมกับความไม่เข้าใจว่าทำไมจึงหะสนทนาถึงเหมือนเป็นคู่สายกันเองได้ขนาดนี้ แต่หล่อนก็เดินผ่านเขาไปเฉยๆ โดยที่มือยังถือโทรศัพท์แนบใบหูอยู่

‘แกอย่าเพิ่งชิงตักผู้ชายหมดผับนะ เหลือไว้ให้ฉันตักบ้างอะไรบ้าง’
พับผ้า!

รามิลตะลึงนิดๆ ก่อนจะส่ายหัวเพราะความคิดของเด็กสมัยนี้หน้าตาก็น่าเอ็นดูดี ไ้หงกลายเป็นแมวป่าล่าสาวทไปเสียได้

มือหนากดวางสายจากเพื่อน มองตามหลังนางแมวป่าที่กำลังก้าวไปในแผนกต้อนรับส่วนหน้า เขาเพิ่งสังเกตว่าผมของหล่อนเป็นสีน้ำตาลอ่อนที่ค่อยๆ ไ้ลงมาเป็นโทนมพูในช่วงปลาย ยิ่งเจ้าตัวมดจุกครึ่งหัว...ส่วนที่เป็นสีชมพูจึงปรากฏให้เห็นเด่นหรา นอกจากนี้สาวเจ้ายังสวมเซ็ทเปิดไหล่สีขาวที่แม้จะไม่รัดรูปนัก ทว่าการผูกชายเสื้อไว้เหนือสะดือก็เผยให้เห็นเอวคอดๆ รับกันกับบั้นท้ายกลมกลิ้งภายใต้กางเกงยีนขาสั้นที่อาจจะไม่ถึงขั้น ‘เสมอหู่’ แต่อีกนิดหนึ่งก็จะเห็นแก้มกันอยู่แล้ว

ท่าทางจะเฮี้ยวไม่เบา...

รามิลก้าวตามไปยังทางเดียวกัน แต่เมื่อผ่านแผนกต้อนรับเข้ามาในผับที่ค่อนข้างคึกคัก เขาก็ก้าวขึ้นบันไดไปยังโตะว้ที่เพื่อนจองไว้โดยไม่สนใจนางแมวป่าอีก ชายหนุ่มไม่ชอบเด็กก้ากัันส์ไ้ไ้ไ้ และไม่อยากเชื่อด้วยซ้ำว่าคืนนั้นเขาจะกลายเป็นเหยื่อที่นางแมวตะบับเสียเอง

ซ้ำร้าย...เขายังไปจบลงบนเตียงกับหล่อน!

แม้จะจบไม่ค่อยสวยสักเท่าไร เพราะเขาเองก็ไม่ได้ตั้งใจเลยเกิดไป

ไกลขนาดนั้น แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่านางแมวป่าตัวนี้ไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือน

หล่อนมีอะไรที่ชวนให้เขาประหลาดใจหลายอย่าง...

รามีลยิ้มน้อยๆ พลางหยิบต่างหูรูปแมวน้อยนอนกอดเสื้อวั้นทรบน โต๊ะทำงานขึ้นมา แม้จะเป็นต่างหูแฟชั่นธรรมดาๆ ที่ไม่ได้มีราคาลักเท่าไรนัก แต่เกือบเดือนมานี้เขาเคยพยายามทำตัวเป็นเหยื่อด้วยการเอาไปคืนหล่อนที่ผับหลายครั้ง

น่าเสียดาย... เขาไม่เจอนางแมวป่าที่นั่นอีกเลย

ทันใดนั้นเสียงรถยนต์คันหนึ่งแว่วมาจากทางหน้าบ้าน

รามีลหันไปมองนอกหน้าต่าง รถสปอร์ตสีบลอนด์คันหนึ่งกำลังแล่นเข้ามาตามทางในรั้วที่ตัดผ่านสนามหญ้าอันกว้างขวาง และทำให้เขาอดหันไปมองนาฬิกาบนผนังไม่ได้

ปกติวันหยุดแบบนี้รันทมักจะไม่ค่อยอยู่บ้าน ไม่รู้วันนี้ึกครีမ်อะไรถึงกลับไวนัก...

ชายหนุ่มประหลาดใจนิดๆ แต่ไม่ติดใจมากนัก เขาวางต่างหูในมือลงบนโต๊ะ แล้วหยิบแผนธุรกิจที่พิจารณาค้างอยู่มาดูต่ออีกครั้ง

นึกไม่ถึงว่าจู่ๆ จะมีเสียงเคาะประตูดังขึ้น

“คุณมิลคะ”

“เชิญครับ” เขาอนุญาตง่ายดาย เพราะจำได้ว่าเป็นเสียงสาวใช้คนสนิทของคุณนายรัตเกล้า

ใบหน้าหล่อเหลาหันไปมองประตูห้องที่ถูกเปิดเบาๆ อย่างมีมารยาท ก่อนจะเห็นสาวใช้กำลังก้าวเข้ามาในห้อง ร่างอวบท้วมในวัยเฉียดห้าสิบนั้นอยู่ในชุดเสื้อคอขาวสีขาวยาวกับผ้าถุงสำเร็จสีน้ำเงินเข้ม ซึ่งเป็นเครื่องแบบของสาวใช้ประจำบ้านรัติกษ์

“คุณนายให้มาเชิญคุณมิลไปที่ห้องนั่งเล่นริมน้ำคะ”

“มีเรื่องอะไรหรือเปล่าครับ พี่แป้น” รามีลขมวดคิ้วน้อยๆ ช่วงบ่าย

แก่ๆ อย่างนี้ประมุขของรตริรักษ์มักชอบจิบชาและอ่านหนังสือเสียบๆ โดยไม่ให้ใครรบกวนมากกว่า

“คุณนนท์พาแฟนมาแนะนำละ”

รามิลแทบไม่อยากเชื่อหู ชนนท์เพิ่งเปรยเรื่องนั้นบนโต๊ะอาหารตอนเช้าเมื่อวาน แต่ตอนนั้นเขายังไม่เชื่อว่าอีกฝ่ายกำลังคบหาသူใจอยู่กับใครจริงๆ เพราะแต่ไหนแต่ไรไม่เคยพูดถึง แล้วจู่ๆ ก็โผล่มาในตอนที่เราว่าตัวเองมีว่าที่คู่หมั้นเป็นหลานสาวเจ้าลัวใหญ่แห่งวงการรับเหมาก่อสร้าง

เราได้ไม่ยากกว่าเหตุใดคุณนายรัตเกล้าถึงให้สาวใช้มาตามเขาลงไป เพราะไม่ใช่แค่ประมุขของรตริรักษ์เท่านั้นที่ระแคะระคาย...

...รามิลเองก็อยากรู้จักผู้หญิงคนนี้เช่นกัน

เบื้องหน้าของณจันทร์คือห้องโถงกว้างของบ้านทรงไทยร่วมสมัยที่ตกแต่งอย่างหรูหรา บนเพดานยกสูงนั้นมีโคมไฟระย้าแบบที่เคยเห็นแค่ในละคร และไม่อยากเชื่อเลยว่าจะมาเห็นในชีวิตจริง เพราะเกือบหกปีที่คบหากับชนนท์มา ณจันทร์เพิ่งแค่รับรู้ว่ามีอีกฝ่ายเป็นทายาทตระกูลดัง แต่ไม่เคยมีโอกาสได้มาบ้านเพื่อนสักครั้ง และไม่เคยจินตนาการด้วยซ้ำว่าบ้านจะงดงามอลังการขนาดนี้

นอกจากโคมไฟที่ออกแบบอย่างประณีตบรรจง ผนังสีขาวที่ติดกับสีของพื้นไม้และขอบหน้าต่างยังเสริมให้บ้านดูสะอาดสะอ้าน บันไดไม้ขนาดใหญ่ตรงกลางห้องโถงนั้นมีทางแยกขึ้นไปได้ทั้งซ้ายและขวา ให้อารมณ์เหมือนโรงแรมหรูๆ มากกว่าจะเป็นบ้านด้วยซ้ำ อาจเพราะภาพเขียนจากศิลปินชื่อดังต่างๆ ที่แขวนประดับอยู่ตามผนังทางเดินด้วย

ดวงตาที่เปล่งประกายแวววาวของผู้มาเยือนทำให้สาวใช้ที่มาต้อนรับจ้องมอง เพราะไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะตื่นตาตื่นใจขนาดนี้ ทั้งๆ ที่มองจากเสื้อผ้าหน้าผมแล้วดูเหมือนจะเรียบร้อย

ชนนท์เหลียวไปเห็นท่าทีของสาวใช้เข้าก็ตัดสินใจกระแอมเบาๆ เพื่อ

ขัดจังหวะ “พี่หนูแดงครับ รมภวนเตรียมเครื่องดื่มให้ผมกับเกียวก้อยหน่อยนะครับ”

“ได้ค่ะ คุณนนท์” หนูแดงรับคำ แต่ก็มิวายหันไปมองเพื่อนสาว คนสนิทของเขาอีกครั้ง พอณจันทร์หันมาสบตาเข้า สาวใช้จึงยิ้มแฉ่งๆ แล้วรีบก้าวไปทำตามคำสั่ง

ณจันทร์รอกะทั่งบุคคลที่สามห่างไปจากห้องโถงแล้วถึงค่อยหันไปหาเจ้าของบ้านหนุ่มหล่อ

“แกฯ เปลี่ยนพลอตเป็นเมียกำมะลอตอนนี้งั้นไหม เห็นบ้านแกแล้วฉันชักอยากเป็นคุณนาย อยากได้แหวนเพชรวงใหญ่ๆ ลักลอบกระดืบในวังแต่งงานอะ” นักเขียนสาวยิ้มระรื่น แต่ไม่ทันได้วาดฝันไปไกลกว่านั้นก็โดนเกียหนุ่มจิ้มหน้าผากเข้าไป

“หยุดมโนแล้วท้องนะโมค่ะ”

ณจันทร์อ้าปากค้าง คลำหน้าผากบ่อยๆ

“โหนว่าไม่ยอมกมดลูกตันเพราะมีผิวเป็นเกียฯ แห่ม...เห็นบ้านฉันเข้าหน่อยนี่พร้อมจะเอาปูนฉาบมดลูกเชียวนะชะนี” เป็นการค่อนข้างอดที่ท่าเอาณจันทร์ได้แต่หัวเราะแฉ่งๆ “สำรวมค่ะ สำรวม ตาวาวขนาดนี้ ต่อให้นุ่งขาวห่มขาวเป็นแม่ชี ยังไม่น่าเชื่อเลยว่าเป็นคนดีอะแก”

“แห่ม...” ณจันทร์ทอดเสียง หมั่นไส้เพื่อนที่พยายามไม่ออกอาการตุงตุงมากนัก ทั้งๆ ที่บริเวณนี้ไม่มีใครสักคน “แกไม่เชื่อมือฉันแล้วจ้างฉันมาเพื่อ?”

“ค่ะ เชื่อว่าเพื่อนแสดงเก่ง แต่หน้าต่ามีหูประตูดมดตา จะพูดจะจาอะไรก็หัดสำรวมกิริยาเอาไว้บ้าง” ธนินท์ใช้เสียงผู้ชายในการสนทนากับหล่อน กวาดตามองไปรอบๆ เป็นนัยว่าให้ระมัดระวัง คนเปลอกระโดดลงมาในเรือลำเดียวกันจึงอดขาดความมั่นใจไม่ได้

“จะว่าไป...ฉันต้อง ‘ขนาดนี้’ จริงๆ เหรอแก” ณจันทร์ก็มอมองสำรวจเสื้อผ้าบนร่างกายตัวเองที่ไม่เหมือนตัวเองเลยสักนิด เพราะชุดที่ธนินท์ซื้อ

มาให้ใส่เข้าจากลำคอกุญแจในวันนี้เป็นเสื้อคอขาวสีขาวยาวแขนตึกตากับกระโปรงสีน้ำตาลอ่อนบานคลุมเข้าที่คอตรา ยืนหันไปเห็นวิกผมยาวมีหน้าม้าสะท้อนรางๆ ในกระจกหน้าต่าง ณัฏฐ์ยังรู้สึกเหมือนสตรีปี ๒๕๐๐ หลงยุคมาแล้วไหนจะถูกชนนที่สั่งห้ามทาลิปตีกีโปรดอย่างสีแดงอีก “คนเรียบบรื้อยมันไม่จำเป็นต้องปากชิตเหมือนคนป่วยหรือเปล่าอะแก”

“ป่วยบ้าป่วยบออะไร เขาเรียกหน้าสดสะกดใจชายยะ”

ณัฏฐ์ถึงกับอึ้ง ไม่เข้าใจว่าเพื่อนไปเอาความคิดประหลาดๆ นี้มาจากไหน

“ก็พวกนางเอกนิยายไง” ธนนท์แจจแจร่ากับมานั่งอยู่ในใจหล่อนไม่มีผิด “ก็เรื่องๆ ก็เห็นคนเขียนชอบบรรยายว่าสวยแบบธรรมชาติ พระเอกเห็นบุปผาทูลมรักบี้ ไม่ว่าคุณเธอจะเป็นสาวใช้ เป็นคนสวน เกิดในสลัมทำงานหนักตรากตรำขนาดไหนก็ยังสวยค่ะ ไม่ต้องแต่งหน้าแต่งตา... พระเอกหลงหัวปักหัวปำทุกเรื่อง”

ณัฏฐ์หัวเราะพริต ไม่ปฏิเสธว่านิยายหลายๆ เรื่องเป็นอย่างที่เพื่อนยกตัวอย่างจริง แถมยังขายดิบขายดีอีกต่างหาก เพราะขนาดหล่อนไม่ค่อยปลื้มนางเอกสโตร์นั้นยังจิ้มโหลดอื่อกมาอ่านเอาฟินบ่อยๆ ยิ่งถ้าพระเอกหล่อร้าย แบดบอย ชี้เอา...แต่ใจ หล่อนยังมีอ่อนโยนๆ เพราะถือคติที่ว่า ‘ของมันต้องมี’

“นั่นมันนางเอกยุคโบราณ...นางเอกยุคนี้เขาพัฒนาแล้วแก ปากแดงก็เป็นนางเอกได้”

“แต่ละครเรื่องนี้คนดูคือย่าจัน จบปะ” เกย์หนุ่มตืดนี้หัวเราะตรงหน้าประหนึ่งจะปลุกเพื่อนให้ตื่นจากความเป็นตัวของตัวเอง “จนถึงถึงการตลาดที่อาจารย์สรวยสอนว่าเราต้องมองความต้องการของกลุ่มลูกค้าให้ขาด ท่องไว้ละเพื่อนก้อย แกมาหาผู้ใหญ่ ไม่ได้มาหาผู้ชาย”

“เพื่อนก็ไม่ได้เห็นแกผู้ชายสักนิดนะแก ไม่งั้นจะยอมสละความโสดและความซิงของตัวเองมามีผัวเกย์อย่างแกเพื่อ?”

“เงิน”

ณจันทร์อ้าปากค้าง อยากสะบัดบ๊อบใส่คนตรงหน้า แล้วพูดประโยคสวยๆ ตามแบบฉบับนางเอกนิยายเสียจริงๆ ว่า...เงินของแกซื้อฉันไม่ได้ เพราะเงินไม่ใช่ทุกอย่างของชีวิต แต่เวลาเดียวกันก็รู้อยู่เต็มอกว่าหลายอย่างในชีวิตต้องใช้เงิน

โดยเฉพาะหนี้เสียโป่ง...

ความคิดสุดท้ายที่ฉายชัดในสมองทำให้หญิงสาวเลือกจะเฝ้าปากน้อยๆ ต่อให้ชุดจะเปียและหน้าจะปวยแค่นี้หนะก็ช่าง เพื่อเงินแล้ว...หล่อนจะยอมเป็นกุลสตรีศรีสยามสักวันก็ได้

“จริงๆ แล้วแกก็เห็นแก่เพื่อนด้วย” ธนทร์มียายยิ้มประจบเมื่อเห็นหน้าต๋มๆ ของเพื่อนสาว แต่แล้วก็ต้องตกใจเมื่อจู่ๆ ณจันทร์เบิกตากว้าง ยกมือขึ้นประนมพร้อมกับที่ร่างกายสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงเหมือนโดนผีเข้า “พะ...เพื่อนก๊อย เป็นอะไรอะแก”

“วิญญาณนางเอกเข้าสิง”

ธนทร์ถึงกับอึ้ง ก่อนจะหัวเราะพรีตเพราะความเล่นใหญ่เล่นโตของเพื่อน ดวงตาที่มีประกายขบขันนั้นมองภาพหญิงสาวหยุดชักกระตุกพลางลดระดับมือลงมากุมตรงหน้าอย่างล่ำรวม

“คุณย่าของนนท์น่าจะรอนานแล้ว เราเข้าไปหาท่านเลยดีกว่าไหมคะ” ณจันทร์จิกยิ้มหวานประหนึ่งกุลสตรีมาเอง “ปล่อยให้ผู้ใหญ่รอนานๆ ก๊อยว่าจะไม่เหมาะะ”

“เริด!” เกย์หนุ่มตืดนิ้วเปาะ ไม่รอช้าที่จะพาแฟนก้ามะลอของเขาตามไปทางซ้ายมือของห้องโถง

หญิงสาวยังอดไม่ได้ที่จะมองสำรวจรอบๆ ด้วยความตื่นเต้น เพราะทางเดินในบริเวณนี้มีหน้าต่างเรียงต่อกันหลายบานจนเห็นสวนอันกว้างใหญ่ภายนอก กระทั่งมาถึงห้องนั่งเล่นบริเวณสุดปลายทางด้านหลัง ประตูห้องแบบเปิดโล่งนั้นก็ทำให้นจันทร์เห็นหญิงสูงวัยนั่งอยู่บนโซฟายุโรปคลาสสิก

และกำลังสนทนากับสาวใช้วัยเจ็ดห้าสิบ ซึ่งสวมเครื่องแต่งกายแบบเดียวกับหนูแดงและนั่งพับเพียบอยู่บนพื้น

แม่ห้องจะไม่กว้างขวางนัก แต่เฟอร์นิเจอร์สีสว่างและระเบียบง่องๆ ที่มองเห็นทัศนียภาพแม่น้ำก็ช่วยให้ห้องนั่งเล่นแห่งนี้ดูโปร่งสบาย

ทว่า...พอหญิงสูงวัยหันมาเท่านั้น ความสบายก็พลันจางหาย

สีหน้าหนึ่งๆ ของประมุขแห่งรัฐทำให้ณจันทร์อดเกร็งนิดๆ ไม่ได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็พยายามสำรวจกิริยาอาการก้าวตามชนนที่ไปทางมุมนั่งเล่นด้านใน

“คุณย่า” เกย์หนุ่มแอ็บแมนยิ้มทักทายเล็กน้อย

“ตานนท์ กลับมาแล้วหรือ” รัตเกล้ารับไหว้คนเป็นหลาน ก่อนจะหันไปมองหญิงสาวที่ตามหลังเขามาติดๆ อย่างพิจารณา เพราะตั้งแต่สาวใช้วิ่งมารายงานว่าชนนพาผู้หญิงมา หล่อนก็เดาได้เลาๆ ว่าน่าจะเป็นคนรักที่เขาเพิ่งเปรยให้ฟังเมื่อวาน

“นี่เกี้ยวก้อยครับคุณย่า คนรักที่ผมเล่าให้ฟัง” เกย์หนุ่มไม่รอช้าที่จะแนะนำคนรักอย่างเป็นทางการ ทั้งยังแอ็บแมนได้เนียนมากๆ จนณจันทร์ถึงกับอึ้ง เพราะไม่เคยได้เห็นชนนที่โอบกอดหลานชายหัวแก้วหัวแหวนมาก่อน “เกี้ยวก้อย คนนี้คุณย่าของนन्हเอง”

แม้จะยังเกร็งๆ กับสายตาที่ประมุขของบ้านมองหล่อนตั้งแต่หัวจดเท้า แต่แวตาคู่นั้นก็ไม่ชวนให้รู้สึกถึงความดูหมิ่นเหมือนในละครหลายๆ เรื่อง เพราะดูเหมือนแค่มองสำรวจการแต่งกายตามประสาผู้ใหญ่เจ้าระเบียบมากกว่า

ณจันทร์ยิ้มน้อยๆ พลงยกมือไหว้

“สวัสดิ์ค่ะคุณย่า”

“ไหว้พระเถอะจ๊ะ” หญิงสูงวัยรับไหว้ น้ำเสียงราบเรียบเช่นเดียวกับสีหน้า ก่อนจะพยักพยิดไปยังที่นั่งทางฝั่งซ้ายมือ ซึ่งเป็นเก้าอี้ทรงยุโรปแบบเข้าชุดกัน “นั่งก่อนสิ”

ณจันทร์ยิ้มรับในเชิงขอบคุณ เป็นเวลาเดียวกับที่ธนนท์หันมาพยักหน้าชวน ร่างบางในชุดเสื้อคอขาวกับกระโปรงยาวคลุมเข่าจึงก้าวตามไปนั่งลงข้างๆ เกย์หนุ่ม

“ได้ยินตานนท์เล่าคร่าวๆ ว่าเธอเรียนอยู่คณะเดียวกันหรือ”

“ค่ะ” หญิงสาวเห็นว่าผู้ใหญ่ไม่ได้ตั้งแง่รังเกียจจึงเริ่มผ่อนคลายลง ทั้งยังอดไม่ได้ที่จะหันไปมองหน้าเกย์หนุ่มที่กำลังเก๊กแมน แล้วนึกถึงวันแรกที่ได้เจอกันตอนปฐมนิเทศในคณะ

ธนนท์เดินมานั่งลงบนเก้าอี้ว่างข้างกายหล่อน กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ ของผู้ชายลอยมากระทบจมูกจนชวนให้ต้องหันไปมอง

วินาทีนั้น...ณจันทร์ในวัยเฟรชชีแอบเคลิ้มไปกับเสียงหัวด้านข้างของเขาค่อยๆ ใกล้เคียงเหมือนพระเอกละครตบจูบ ยิ่งเพื่อนร่วมคณะหนุ่มหันมาประสานสายตา หัวใจดวงน้อยๆ ก็สั่นไหวจนเกือบจะส่งยิ้มหวานไปตามประสาทสัมผัสสัมผัสดี หากว่าอีกฝ่ายจะไม่ยกขาขึ้นมาเบาๆ เพื่อนั่งไขว่ห้างเสียก่อน

ยิ้มอ่อนๆ ที่เพื่อนร่วมคณะสุดหล่อส่งมาให้ในเวลานั้นราวกับจะบอกเป็นนัยว่า...อย่าอ่อยนะนี่ชะนี้ จันไม่นิยมกินสปีชีส์เดียวกัน!

นั่นเป็นความทรงจำแรกพบที่ประทับอยู่ในใจณจันทร์แบบไม่รู้ลืม

“เรานั่งข้างกันตั้งแต่วันปฐมนิเทศเลยล่ะ นนท์เป็นเพื่อนคนแรกในเอกที่ก้อยรู้จัก เพราะก้อยมาจากต่างจังหวัด ไม่รู้จักใครมาก่อนเลย ตอนปีหนึ่งพักอยู่หอในก็ได้รู้มเมตเป็นเพื่อนคณะอื่น เราสองคนก็เลยสนิทกันมาเรื่อยๆ”

ในฐานะเพื่อนสาว...ได้แต่เก็บคำขยายความไว้ในใจ เพราะไม่ลืมว่าตอนนี้รับบทแฟนก้ามะลอของเกย์หนุ่มอยู่

“มาจากต่างจังหวัด เป็นคนที่ไหนล่ะ”

“เชียงใหม่ค่ะ”

“จันหรือ” หญิงสูงวัยเล็กคิ้วเหมือนคาคบไม่ถึง “จันก็เป็นคนเชียงใหม่

เหมือนกัน ว่าแต่...ลูกเต้าเหล่าใครกันล่ะ เพื่อว่าฉันจะรู้จัก”

“พ่อของก้อยมีส่วนลำไยอยู่ที่แมริมคะ ชื่อสวนพ่อเลี้ยงอาทิตย์”
ณจันทร์ตอบตามตรง แต่ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะรู้จักแน่ๆ

แม้จะเป็นสวนขนาดใหญ่และส่งออกลำไยอบแห้งไปต่างประเทศ แต่เมื่อเทียบกับธุรกิจพัฒนาอสังหาริมทรัพย์เพื่อการค้าของตระกูลติรักษ์แล้ว ธุรกิจเล็กๆ ของครอบครัวหล่อนคงเทียบไม่ติด

“พ่อเลี้ยงอาทิตย์...ชื่อคุณๆ นะ” รัตเกล้าพยายามนึกอยู่ครู่สั้นๆ เสียงฝีเท้าคนที่กำลังก้าวเข้ามาในห้องนั่งเล่นก็ดึงความสนใจจากประมุขของบ้านไปเสียก่อน “อ้าว! ตามิล มาแล้วหรือ”

ณจันทร์ขมวดคิ้วเล็กน้อย ไม่คิดว่าจู่ๆ จะมีคนมาร่วมวงสนทนาด้วย แต่ครั้นจะหันไปมองบ้าง แก้อั้วตัวที่หล่อนนั่งอยู่ตอนนี้ก็หันหลังให้ทางประตูห้อง หากเอี้ยวตัวมากไปประเดี๋ยวจะไม่สำรวม ท้ายที่สุดกุลสตรีภาคบังคับจึงเลือกนั่งรอสอง

“มารู้จักแฟนตานนท์เขาสี”

“ครับ”

เสียงนุ่มๆ ของชายหนุ่มที่ตอบรับมานั้นค่อนข้างคุ้นหูณจันทร์อย่างประหลาด พอเขาเดินตรงไปยังแก้อั้วตรงข้าม หล่อนจึงอดไม่ได้ที่จะมองด้วยความอยากรู้อยากเห็น กระทั่งคนมาใหม่ค่อยๆ นั่งลง ไขหน้าหล่อๆ ที่หันมาประสานสายตาก็กทำเอาณจันทร์ถึงกับตัวชาวบ

ดวงตากลมโตกะพริบปริบอย่างไม่อยากเชื่อ ภาพความทรงจำในผับเมื่อราวๆ หนึ่งเดือนก่อนวนกลับมาในสมองทันที

“ตามิล นี่เกี่ยวกับก้อย แฟนตานนท์เขา” คุณนายรัตเกล้าแนะนำในฐานะผู้ใหญ่ และสีหน้าแววตาที่ดูจะผิดคาดของชายหนุ่มก็ทำให้คนมีชนกติดหลังเริ่มหวาดหวั่นพรั่นใจ

“คนนี่หรอครับ”

ณจันทร์กลืนน้ำลายอีกใหญ่ ยังไม่ลืมว่าคืนนั้นตัวเองก่อเรื่องวุ่นวาย

อะไรเอาไว้ ข้ายังไปจบทุกอย่างลงบนเตียงของเขา!

แล้วกันลิ...ทำไมจู่ๆ เขาถึงมาปรากฏตัวในบ้านตรึกฯได้

“เกือบจะครับ นี่ลุงมิล...ที่นั่นที่เคยคุยให้ฟังว่าเป็นประธานบริษัท เรียวเอสเตตไจ”

ลุง?

ณจันทร์หันขวับไปมองชนน่อยอย่างอึ้งๆ พอจะรู้ว่าคุณนายรัตเกล้ามี ลูกชายสองคน หนึ่งในคือพ่อแท้ๆ ของชนน่อยที่เสียชีวิตไปนานหลายปี และ อีกหนึ่งคือพี่ชายของพ่อ

อ้อหือ...ใครจะไปคิดเลยว่าพี่ชายของพ่อจะหล่อแซ่บเหมือนหนุ่ม วัยสามสิบต้นๆ เพียงนี้ แต่ไม่ว่าจะหล่อแซ่บขนาดไหน นาที่นี้คงไม่มีอะไร แซ่บไปกว่า ‘เรื่องคีนั่น’ ของหล่อนกับลุงอีกแล้ว

ลุง...ที่หล่อนเรียกว่าผัว!

แม้จะนานมาแล้ว แต่แวตานั้นๆ ยากจะคาดเดาอารมณ์ของอดีตผัว ในคำคั้นหรรษากลับทำให้คนมีชนกติดหลังเริ่มร้อนๆ หนาวๆ รวกับจะเป็นไข้

ณจันทร์ค่อยๆ กระพุ่มมือไหว้พรางก้มหน้าหลบสายตาชายหนุ่ม ไม่แน่ใจว่าเขาจะจำหล่อนได้ไหม เพราะต่างฝ่ายต่างก็เมาๆ มึนๆ ด้วยกัน อีกทั้งคีนั่นหล่อนแต่งหน้าแน่น แต่งตาแบบแคตอายส์ ปากแดงแรงฤทธิ์ และมัดจุกครึ่งหัวววดไฮไลต์ผมสีชมพูกลางหลัง

“สวัสดิ์คะลุงมิล”

ว่ากันว่า...ผู้หญิงแก้ผ้ายังไม่ล้นเท่าผู้หญิงหน้าสด!

หวังเพียงว่าขอบตาดำๆ จากการปั่นนิยายดึกจนเป็นแพนด้า และ หน้าจืดๆ ปากซีดๆ ของหล่อนในวันนี้คงช่วยสลัดภาพของ ‘นางแมวป่า’ ที่เขาคิดฉายาให้ในคำคีนั่นได้

แนวปาล่าสาวก

เกือบหนึ่งเดือนก่อน...

ท่ามกลางความมืดสลัวและเสียงเพลงจังหวะเร้าใจของผับหุ่ยย่านใจกลางกรุง นักท่องเที่ยวทั้งหลายต่างกำลังยกย่ำสายสะโพกอยู่ที่ฟลอร์ดิสโก หนุ่มสาวแปลกหน้ายืนเต้นเบียดเสียดกันอย่างสนิทชิดเชื้อ เพราะในสถานที่มืดสลัวแบบนี้ แสงสีต่างๆ ช่วยอำพรางจุดบกพร่องตามร่างกายได้มาก ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็เจอแต่คนสวยคนหล่อ และมีแรงดึงดูดให้อยากเข้าไปทำความรู้จักทั้งสิ้น

และ...คนหัวเกาอาจมองว่าเป็นเรื่องไม่เหมาะไม่ควร แต่ในยุคที่หนุ่มสาวรักง่ายหน่ายเร็วกันเช่นนี้ ผู้หญิงหลายคนมองว่าตัวเองมีสิทธิ์เท่าเทียมชาย ถ้าถูกใจแล้วพากันไปต่อก็มีแต่ได้กับได้ ไม่มีใครเสียเปรียบใคร ยิ่งตึกขึ้นเท่าไร บรรยากาศจึงยิ่งทวีความครื้นเครง

เวลาเดียวกันนั้น ถัดมาจากฟลอร์ดิสโกที่คนส่วนใหญ่กำลังสนุกสนาน สาวสวยที่มีตจुकครึ่งหัวและทำไฮไลต์สีผมเป็นโทนน้ำตาลอ่อนไล่ลงไปเป็นสีชมพูกำลังนั่งเบาะปาร์กิ้งให้สะอึกสะอื้น มือบางยกแก้ว

ค็อกเทลสีชมพูหวานตรงหน้าขึ้นชุด

“ทำไมอะแก...” หล่อนสะอื้นอีก วางแก้วค็อกเทลที่พร่องไปเกือบครึ่ง ลงพลางยกมือป้ายคราบน้ำตา “ทำไมพี่เคนถึงทำกับฉันแบบนี้ได้ลงคอ คบกันมาตั้งเจ็ดปี ฉันไม่ดีตรงไหนทำไมไม่บอก ทำไมต้องแทงข้างหลังทะเล่ ถึงหัวใจฉัน แล้วแอบไปกินกับเพื่อนฉันด้วยอะแก”

เกย์หนุ่มมีสีหน้าตกตะลึง ไม่อยากเชื่อเลยว่าเพื่อนจะร้องไห้ร้องไห้ เบอร์นี่

“เอน่าแก...” ธนน์ยื่นมือไปลูบแขนพลอบ “คิดเสียว่าได้รู้เช่น เห็นชาติกันก่อนแต่งงานก็ดีแล้ว”

“ไม่ต๊ะ” หญิงสาวหันขวับไปหา หัวคิ้วมุ่นเข้าหากันโดยไม่มีทีท่าว่าจะอยากร้องให้อีก และเสียงเครือๆ เหมือนคนจะขาดใจเมื่อครู่ก็กลับกลายมาเป็นเสียงพูดแบบปกติ “ทำไมเวลานางเอกออกหักที่ไรต้องมาดื่มเหล้า พุ่มพ่ายในผ้าด้วยอะแก ร้องให้ตรงริมฟุตบาท ตรงหน้าร้านก๋วยเตี๋ยวบ้าง ไม่ได้เหรอ”

ธนน์ก็ถึงกับลอกตามองเพดาน เริ่มหมั่นไส้คนเป็นนักเขียนขึ้นมา นิดหนึ่ง

“ก็ถ้าแกเปลี่ยนอาชีพพระเอกจากเจ้าพ่ออสังหาฯ เป็นพ่อค้าร้าน ก๋วยเตี๋ยว มันก็อาจจะได้อยู่อะ” เป็นการดับจินตนาการที่ทำเอาณจันทร์ถึงกับอ้าปากค้าง “อีกอย่าง...ฉันโทร. ชวนเกมมาปรึกษาเรื่องว่าที่คู่หมั้นของฉัน ที่จู่ๆ ก็โผล่มา ไหงกลายเป็นว่าเกมมาปรึกษาพลอตนิยายกับฉันล่ะคะ คุณจันทร์ผันทาน”

“ก็...” เจ้าของนามปากกาจันทร์ผันทานอีกอัก ยอมรับว่าตอนนั้นไม่ใช่ เวลาที่จะมานั่งคิดพลอตนิยาย “ก็ฉันติดฉกนี้มาตั้งสองวันแล้ว แกโทร. ไป ตอนนั้นกำลังทำงาน สมอฉันมันก็ยังคิดเรื่องงานอยู่ปะ ส่วนเรื่องที่แกปรึกษา...เมื่อกี้ฉันก็เผลอไปแล้วไง”

หญิงสาวคิดว่าธนน์หายกลุ้มแล้วเสียอีก เพราะเมื่อครู่นี้ก็ดูจะ

เห็นด้วยกับการแกล้งทำตัวเป็นหนุ่มจิตซิดีให้พลอยใสเบื้อหน้า

เกย์หนุ่มถอนใจเฮือก เบนสายตาไปอีกทางด้วยสีหน้าเพรียๆ

“อ๊วย!”

เสียงอุทานนั้นทำให้ณจันทร์ประหลาดใจ ไม่รอช้าที่จะมองตามสายตาท่ออีกฝ่าย ก่อนจะพบว่าถัดไปไม่กี่โตะมีหนุ่มตาน้ำข้าวคนหนึ่งกำลังมองมาทางนี้ด้วยแวตาทหวานน้า เขามีรูปร่างสูงใหญ่ กล้ามเป็นมัดๆ ชนิดที่เห็นแล้วอยากกัดเล่นเบาๆ

“อ้าว...งานดี” ณจันทร์จึงใจเน้นเสียงตรงคำว่า ‘ดี’ เพื่ออรรถรสในการชื่นชมว่าดีจริงๆ แต่แล้วจู่ๆ ธนนท์ก็หันมาดัก

“เขามองฉันปะ”

“แล้วไง” หญิงสาวไหว้หล่นิดๆ แม้จะเห็นอยู่เต็มสองตาว่าเขาไม่ได้มองหล่อนก็ตาม “เขาอาจจะไม่กล้าสบตาฉัน เลยแกล้งมองแะไปอย่างนั้นก็ได้”

“มันหน้าขนาดนี้ ตีปีกพยับๆ รอได้เลย”

“อะไรของแะ”

“ดูปากเพื่อนนั่นนะคะ” เกย์หนุ่มยกมือขึ้นชี้ปากตัวเอง ขณะที่ณจันทร์ยังคิดตามไม่ทันเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่เริ่มทำงาน “นก!”

หล่อนอ้าปากค้าง อัดไม่ได้ที่จะตีแซนอีกฝ่ายเข้าให้

“เลว”

ธนนท์หัวเราะคิก พลอยทำให้เพื่อนสาวคนสนิทหัวเราะตามไปด้วย

“ถ้ามันใจว่าเขามองแะ เรามาเดิมพันกันไหมล่ะ”

“ว่า?”

“แะกับฉันใครจะตกหนุ่มตาน้ำข้าวคนนั้นได้ก่อน คนแพ้ต้องเปลี่ยนรูปไฟล์เฟสบุ๊กรเป็นก้อยเนื้อร้านเจ้จิมหนึ่งเดือน” เป็นกติกาเพี้ยนๆ ที่แค่ฟังก็ฮา เพราะเจ้จิมคือเจ้าของร้านอาหารอีสานด้านหลังมหาวิทยาลัยที่พวกหล่อนชอบไปอุดหนุนประจำ แต่โลกนี้จะมีใครบ้าเอาเมนู ‘ก้อยเนื้อ’ มาตั้ง

เป็นรูปโปรไฟล์เฟซบุ๊กบ้าง ถ้าได้เงินค่าโฆษณาจากเจ็จิมก็ว่าไปอย่าง

“ถามจริง? ทำไมต้องรูปก้อยเนื้อ”

“ก็ถ้าโลกนี้มีก้อยนก ฉันคงไม่ตั้งกติกากลายเป็นก้อยเนื้ออะ” ราวกับจะอวยพรเป็นนัยๆ ว่าคินนี่หล่อนต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

“แรง”

“หรือว่าป๊อด”

ชนนัทลอยหน้าลอยตาทำ ผิดกับคนถูกทำที่ได้แต่แหม้มปากน้อยๆ แล้วหันไปมองเหยื่ออีกครั้งเพื่อประเมินสถานการณ์

พ่อหนุ่มกลั่มแน่นยังเอาแต่มองชนนัทตาหวานจ๋านขนาดนั้น ไม่ต้องแข่งกันอ้อยก็รู้ว่างานนี้ใครมาวิน ชินรับเต็มพ้นจริงๆ มีหวังรูปโปรไฟล์สวยๆ ของหล่อนได้กลายเป็นอาหารอีสานแน่

ณจันท์ยิ่งชอบเขียนนิยายตอนดีๆ อยู่ด้วย ช่วงพักสมองมักชอบเข้าไปหาอะไรอ่านเพลินๆ ในเฟซบุ๊กบ้าง ชินเห็นรูปก้อยเนื้อทุกครั้งที่พักงาน มีหวังห้องร้องโครกครากจนคิดนิยายไม่ออกกะลือไม่ว่าง

“กล้าทำมาก็กล้ารับคำทำ แต่ฉันว่าเรามาเพิ่มกติกาดีกว่า...” นักเขียนสาวยื่นหน้าไปใกล้ๆ ชนนัทพลางเหล่มองไปทางหนุ่มตาน้ำข้าวรูปหล่อ “คนนั้นฉันยกให้แก เพราะฉันไม่ชอบแย่งของเพื่อน”

“ค่า...คนดี” เกย์หนุ่มมิวายทอดเสียงจิก มองออกว่าณจันท์รู้สถานะมयरองของตัวเองอยู่แล้ว ถึงได้อยากปรับปรุงกติกาเพื่อความยุติธรรม

“กติกามีอยู่ว่าคินนี่ใครหาหนุ่มเลี้ยงเหล้าแพงกว่าได้...ชนะ”

เกมนี้ยังช่วยให้ณจันท์พอมีลุ้นบ้าง เนื่องจากทุกครั้งที่มาเที่ยวด้วยกัน หล่อนนั่งอยู่เฉยๆ ก็มีหนุ่มแปลกหน้ามาขอเลี้ยงเครื่องดื่มบ่อยครั้ง ซึ่งชนนัทเองก็รู้และไม่คิดหัดทาน กติกาเพอร์ๆ แบบนี้ย่อมน่าสนุกกว่าแบบที่เขานอนมาอยู่แล้ว

“เตรียมรูปก้อยนก เอ้ย! ก้อยเนื้อไว้ได้เลย” ถึงอย่างนั้นก็ยังมิวาย

แกลิ่งชม ก่อนจะถือแก้วเครื่องดื่มของตนไปทางโต๊ะพ่อนุ่มตาน้ำข้าว

เมื่อเป้าหมายยิ้มรับและผายมือเชื้อเชิญอย่างมีไมตรี ท่าที่ที่รณห์หันมามาก็คือเป็นต่อกีฬาให้นักเขียนสาวอดหมั่นใส่ไม่ได้ แต่ลึกๆ ไม่ได้ถือสาอะไร กลับดีใจเสียด้วยซ้ำที่ชวนคุยให้เพื่อนหายกลุ้มจากปัญหาคาราคาซัง จนมีอารมณ์ไปแอ้วหนุ่มได้

ณจันท์ก็มลงหยิบเครื่องดื่มสลิชมพuhanตรงหน้ามาดื่มต่อบ้าง แม้จะเห็นว่าเหลืออีกไม่ถึงครึ่งแก้ว หล่อนก็ไม่คิดสั่งเพิ่ม เพราะรู้ลิมิตตัวเองดีว่าดื่มได้ไม่เกินสองแก้วต่อคืน ไม่อย่างนั้นจะเมาจนเสียลูก

ท่ามกลางเสียงดนตรีอาร์แอนด์บีในผับ หญิงสาวนั่งฟังเพลงเพลินๆ สลับกับจิบค็อกเทลบ้างเล็กน้อย โดยตั้งใจดึงเวลาให้เครื่องดื่มหมดช้าๆ แล้วค่อยกวาดตามองหาเหยื่อมาเปย์ค่าเหล้า

ไม่ได้อยากหลอกกินฟรีนะ แต่ก็แค่ไม่อยากเปลี่ยนรูปโปรไฟล์เป็นก้อยนก เอ้ย! ก้อยเนื้อจริงๆ ก็เท่านั้นเอง

นึกไม่ถึงว่าเพลงผ่านไปไม่กี่ท่อน หล่อนจะได้ยินเสียงปรบมือเบาๆ มาจากทางโต๊ะพ่อนุ่มตาน้ำข้าว เมื่อหันไปมองก็พบว่าหนุ่มหล่อกำลังส่งสัญญาณเรียกบริการเพื่อสั่งเครื่องดื่มมาเพิ่มให้รณห์

นั่นยังไม่เสียความมั่นใจเท่ากับที่เกย์หนุ่มหันมาขยิบตานิดๆ เป็นนัยว่า ‘ของจริงไม่ต้องพูดเยอะ’ ก่อนจะแกลิ่งทำท่าโอแล้วยกมือทาบลำคอตัวเองซึ่งตีความได้ว่า ‘เจ็บคอ’

ณจันท์เฝ้าปากแน่น อดไม่ได้ที่จะตอบโต้ไปทางสายตาง้าง

‘สงครามยังไม่จบอย่าเพิ่งนับศพทหารยะ’

หญิงสาวยกแก้วของตนมาเตรียมจะดื่มต่อแก้อาการเสียน้ำ แต่ก็ต้องพบว่าของเหลวสลิชมพู่ในแก้วเหลืออยู่นิดหนึ่งเท่านั้น เวลาผ่านไปเกือบจะครึ่งเพลงแล้ว หล่อนนั่งอยู่คนเดียว ไม่มีรณห์เป็นไม้กั้นหมาแบบนี้ เหตุใดถึงไม่มีเหยื่อหลงเข้ามาขอเลี้ยงเหล้าบ้าง

หรือวันนี้ปากซีด?

ก็อาจเป็นได้...เพราะตอนนั่งคิดจากนางเอกออกหักเมื่อครู้ หล่อนก็
เพลออินในบทจนเต็มเอาๆ

ในที่สุดเมื่อไม่มั่นใจในตัวเองเสียแล้ว ร่างบางในชุดเซ็กซี่เปิดไหล่กับ
กางเกงยีนส์จู้จี้ขยับตัวลุกจากโต๊ะเพื่อไปสำรวจตัวเองในห้องน้ำ แต่ไม่ทัน
ถึงทางเข้าด้วยซ้ำ ณัฏฐ์ก็พลันชนกับชายคนหนึ่งที่กำลังสวนออกมาจาก
ห้องน้ำชายข้างๆ

“อ๊ย!”

ณัฏฐ์ถึงกับเสียหลักเซไป แต่ยังเคราะห์ดีที่คู่กรณีคิดว่าดันแขน
เอาไว้ได้ทัน แล้วพอหล่อนเงยหน้ามองเขาเท่านั้น ดวงตาคมๆ ที่กำลังมอง
มาอย่างห่วงใยนั้นก็ทำเอาณัฏฐ์ตะลึง หัวใจดวงน้อยๆ เต็มโครมคราม
อย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นบ่อยนัก บางทีคงเพราะหัวใจหล่อนกำลังสับสนว่าเขา
เป็นคนจริงๆ หรือเริ่มเมาจนฝันเห็นเทพบุตรกันแน่

พ่อคุณขา...หล่อออร่า หล่อไม่บันยะบันยัง หล่อไม่เผื่อแผ่ชาวบ้าน
หล่อวัวตายควายล้ม หล่อล้ำในสามโลก! อารมณ์ต้องมนตร์สะกดแบบ
ในนิยายพาฝันเป็นอย่างไร นักเขียนสาวเพิ่งเข้าใจอย่างถ่องแท้ก็วันนี้เอง

ฝ่ายรามิลลังเกตว่าหล่อนค่อยๆ ยืนทรงตัวเองได้แล้วจึงปล่อยมือ

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่าครับ”

ตรงนี้จะรัก...ณัฏฐ์อยากยกมือทาบอกข้างซ้ายที่โดนศรรักปักเข้า
กลางใจอย่างแรง แต่ขึ้นทำอย่างในจินตนาการจริงๆ คงไม่งาม เพราะ
นางเอกอย่างหล่อนต้องตอบแบบนางเอกเท่านั้น

“ไม่เป็นไรค่ะ” หญิงสาวยิ้มน้อยๆ เป็นการผูกมิตร “คุณล่ะคะ เจ็บ
ตรงไหนหรือเปล่า”

“ไม่เป็นไรครับ ต้องขอโทษด้วยที่ผมเดินไม่ทันระวัง”

“หนูต่างหากที่ไม่ทันระวัง...” ถึงได้มาสะดุดรักเข้าให้

ประโยคหลังหล่อนไม่ได้พูดเพราะอยากคืบคลานนางเอก ส่วนเรื่องที่
เดินชนกันเมื่อครู้...จริงๆ แล้วหล่อนเดินทางตรง ส่วนเขาไหล่พรวดออกมา

จากห้องน้ำแบบนั้น เขานั้นละที่เป็นฝ่ายผิด แต่นั่นนี่ความรักบังตาจนมองไม่เห็นความผิดใดๆ ของเขาเลย เพราะฉะนั้นถือเป็นพรหมลิขิต ณัฏฐ์ ยกประโยชน์ให้จําเลยละกัน

“ว่าแต่...มาคนเดียวหรอคะ”

ชายหนุ่มนิ่ง ดวงตาคมๆ ภายใต้วัยหนาเข้มที่กำลังมองหล่อนอย่างพิจารณา ทำให้คนตัวเล็กกว่าใจสั่น เกิดมายี่สิบสามปีไม่เคยเจอใครหล่อแรงเบอร์นี้ เขาหล่อยิ่งกว่าดาราบางคน การแต่งกายก็ดูดีมีรสนิยม แม้จะดูมีอายุสักหน่อย แต่หล่อเข้มและเป็นผู้ใหญ่กว่าแบบนี้แหละ...สเปก!

“มากับเพื่อนครับ”

แปลว่ายังไม่มีเมีย...

“ดีจังเลยคะ” หล่อนยิ้มน้อยๆ โดยไม่เปิดเผยความในใจมากนัก เพราะไม่อยากให้ชายหนุ่มรู้สึกว่าการหล่อนเอาหน้าไปทิ่ม

ไม่สิ...หล่อนไม่ใช่เรดเสียน้อย แถวบ้านเรียกว่าปล่อยให้หัวใจนำทางล้วนๆ

“เพื่อนหนูไม่รู้หายไปไหนแล้ว...” หญิงสาวมึนงงแก้มแดงนิดๆ เพราะมั่นใจว่าโดยมารยาทแล้วเขาจะชวนหล่อนไปนั่งร่วมโต๊ะด้วย หรือไม่ก็เสนอตัวมานั่งคุยเป็นเพื่อน

“ก็น่าจะอยู่แถวนี้...มาด้วยกันคงไม่ทิ้งกันหรอกครับ ไม่งั้นจะเรียกว่าเพื่อนได้ไง” เป็นประโยคนอกเหนือจากความคาดหมาย ก่อนที่เขาจะยิ้มน้อยๆ มาให้ตามมารยาท “ขอตัวนะครับ”

ณัฏฐ์ได้แต่อ้าปากค้าง มองตามหลังชายหนุ่มที่เดินตรงไปยังบันไดทางขึ้นชั้นลอยของผับพร้อมกับความรู้สึกว่าหากนี่คือการตุ๋นคงมีนกสองตัวบินผ่านศีรษะหล่อน แล้วแหกปากร้อง...ก้า...ก้า

นก!

หญิงสาวหันขวับไปมองรณนที นับว่ายังเคราะห์ดีที่อีกฝ่ายกำลังคุยกับหนุ่มตาน้ำขาวอย่างกะหงุกกะหิง เมื่อครู่จึงไม่น่าจะเห็นว่าหล่อน

ตกผู้ชายไม่ติด ไม่อย่างนั้นก็มีหวังล้อยันลูกบวชแน่ๆ

แต่ถึงชนนทีจะไม่ทันเห็น ฌจันทร์ก็ไม่อยากเชื่อเลยว่าจะนงง่าย ๆ แบบนี้ หน้าตาหล่อనికిไม่ได้ซีริขี้เหร่สักหน่อย ถ้าจะบอกว่าสวยก็ถูกไปอีก ไม่ได้หลงตัวเองนะ...ตำแหน่งดาวคณะบอกมา

หญิงสาวหันกลับไปมองคนเล่นตัวบนทางเดินชั้นลอยอีกครั้ง นึกหมั่นไส้เขาตงิดๆ เพราะปกติหล่อหนึ่งเฉยๆ ก็มีหนุ่มมาขอแลกไลน์ถมเถแน่ละว่าไม่ได้ให้ อย่างมากก็คุยเล่นสนุกๆ ตามประสาคนมนุษยสัมพันธ์ดีที่มาเที่ยวเพื่อเปิดหูเปิดตา พอถึงเวลาก็แยกย้ายกันกลับบ้าน ฌจันทร์ไม่เคยคิดว่าจะมาหาแฟนจริงๆ ในฝันอยู่แล้ว เขาเป็นคนแรกเลยที่แฉแล้วเดินหนึ่งๆ

ตาลุ่ขี้เก็ก!

หล่อเปลี่ยนสรรพนามจาก 'ที่รัก' เป็น 'ลุง' ทันที กระทั่งเห็นลุงก้าวไปนั่งลงบนโต๊ะวูโอพีริมระเบียงชั้นลอยที่มีชายอีกคนหนึ่งนั่งรออยู่ก่อนร่างสูงดูสะอิดสะเอ้งของคนที่มากับลุงก็ทำให้ความคิดบางอย่างเดินทางมาสู่สมอง

หนุ่มหล่อมากันสองคน ไม่มีเด็กตริงก็ไปนั่งคุยที่โต๊ะ และไม่มีที่ท้าวว่าใครคนใดคนหนึ่งจะหันไปมองสาวๆ โต๊ะอื่นตามประสาผู้ชายที่ชอบมาเที่ยว

หรือจะกินกันเอง?

คิดแล้วฌจันทร์ก็ได้แต่ถอนหายใจเฮือก...ผู้ชายสมัยนี้เป็นอะไรกันไปหมด ชะนงชะนีอดอยากปากแห้งหมดแล้ว!

เสียงเพลงแนวอาร์แอนด์บีดังคลอเคล้าบรรยากาศผ่อนคลายภายในผับ ชายหนุ่มร่างสูงสะอิดสะเอ้งนั่งคิดอะไรเพลินๆ อยู่เพียงลำพังบนโซฟาชั้นลอย กระทั่งเห็นเพื่อนที่กลับมาจากห้องน้ำนั่งลงหยิบแก้วแมนฮัตตันบนโต๊ะขึ้นดื่ม เขาก็เอ่ยเสียงเรียบ

“ไอ้หมึกริชชีเพิ่งโทร. มาเมื่อกี้ บอกว่าจะตามเข้ามาดึกๆ หน่อย เพราะติดลูกค้า”

รามิลพยักหน้าน้อยๆ เป็นเชิงว่ารับรู้ คนที่ศรุตเพิ่งเอ่ยถึงคือเพื่อนอีกคนในกลุ่มที่สนิทกันมาตั้งแต่สมัยเรียนเอ็มบีเอในต่างประเทศ แม้ว่าทั้งสามหนุ่มจะเรียนจบมานานนับสิบปี และมีหน้าที่การงานให้รับผิดชอบมากมาย แต่ก็ยังนัดสังสรรค์กันอยู่เนืองๆ ตามแต่โอกาสจะเอื้ออำนวย

เมื่อศรุตไม่ได้ชวนคุยอะไรต่อ เขาก็อดไม่ได้ที่จะหันไปมองเด็กหัวชมพูที่เพิ่งเดินเข้าห้องน้ำไปหมาดๆ มุมปากกระตุกยิ้มเล็กน้อย เพราะไม่อยากจะเชื่อว่านางแมวป่าที่เขาบังเอิญได้ยืมหล่อนวางแผนล่าเหยื่อตรงหน้าทางเข้าผับจะมาล่าเขาเสียได้

ก็หล่อนยังคงเป็นเด็กวัยรุ่นอยู่เลย ไม่น่าจะสนใจอะไรคนอายุมากกว่าเป็นสิบปีแบบเขา แต่เอาเข้าจริงก็ไม่แปลก...เด็กๆ สมัยนี้หลายคนรักสนุกและรักสบาย ส่วนรามิลเองก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะมาเจอกุลสตรีในสถาบันเทিংแบบนี้อยู่แล้ว หากเป็นหลายปีก่อนละก็...มีเด็กน่ารักๆ แบบหล่อนมาอ่อน เขาก็ชอบแน่นอน แต่ถ้าจะพัฒนาไปถึงขั้นคบหาจริงจังคงไม่ ส่วนเวลานี้เขากลับไม่รู้สึกลอยล้าจะล้อเล่นในความสัมพันธ์กับใคร อาจเพราะอายุที่เริ่มมากขึ้นจึงรู้สึกอึดอัด

เมื่อสาวน้อยคนเดิมกลับออกมาจากห้องน้ำ รามิลจึงอดอยากรู้ไม่ได้ว่านางแมวป่าตะปบเขาไม่สำเร็จแล้วจะหันไปล่าสาวทใครต่อ

“นี่แกเปลี่ยนแนวแล้วหรือไอ้มิล”

เสียงของเพื่อนที่นั่งดื่มอยู่ข้างๆ ทำให้รามิลหันหน้าไปหา คิ้วหน้าขมวดเข้าหากันน้อยๆ เพราะไม่แน่ใจว่าศรุตกำลังหมายถึงเรื่องใด

“เปลี่ยนแนวอะไรวะ”

“ก็แม่เหยื่อสาวหัวไฮ้โลด့်ชมพูนั่นไง ฉันเห็นแกมองอยู่นะไอ้เสื่อ”

รามิลขำ ไม่แปลกใจที่เพื่อนจะสังเกตเห็น เพราะเขาเองก็ไม่ได้รู้สึกว่าการมองผู้หญิงสักคนในผับเป็นเรื่องผิดปกติ โดยเฉพาะแม่สาวน้อยหัวสี

ชมพูคนนั้น หล่อนตั้งใจสวมเสื้อเปิดไหล่โชว์สะดือ นุ่งกางเกงสั้นเกือบเห็น
แก้มกันมาเที่ยว แสดงว่าเจ้าตัวไม่ได้หวงห้ามสายตาใครอยู่แล้ว

“ฉันต่างหากที่เป็นเหยื่อเขา”

“อ้าว...พลาดแล้ว” ครุฑทำเป็นร้องตกใจแล้วหลุดหัวเราะเล็กน้อย
ไม่รู้ว่าจะขำรามิลหรือขำผู้หญิงที่คิดว่ารามิลเป็นเหยื่อดี เพราะสมัยเรียนด้วย
กัน รามิลขึ้นชื่อว่าเลื้อซุ่ม เห็นหนึ่งๆ ทำทางเหมือนสุภาพบุรุษ แต่เขี้ยวเล็บ
ไม่ธรรมดา จนแม่สาวหลายคนคิดว่าเป็นผู้ชายที่เข้าหาง่ายและไม่มีพิษภัย
“น่าสงสารเด็กน้อย ว่าจะเป็นแม่เสือ...ไม่เช็กประวัติเหยื่อให้ดีเสียก่อน”

แม่เสือหรือ...เป็นการเปรียบเปรยที่ทำให้เขาขบขัน เพราะเมื่อนึกถึง
ตาแป๋วๆ ของหล่อนตอนคุยกันตรงหน้าห้องน้ำด้านล่าง เขาก็ยังรู้สึกว่
หล่อนเป็นได้แค่แมวป่า

รามิลหยิบค็อกเทลบนโต๊ะมาดื่มอีกครั้ง แต่แล้วก็ต้องประหลาดใจ
ที่เห็นนางแมวสาวยืนงิ้งในดงคนเมาเหมือนกำลังมองหาอะไรสักอย่าง

ตอนยืนคุยโทรศัพท์ตรงหน้าต่างเข้าฝักก็ดูเป็นคนจัดจ้านในย่านนี้
เขามั่นใจว่าหล่อนไม่ได้มาคนเดียวแน่ๆ

‘เพื่อนหนูไม่รู้หายไปไหนแล้ว...’

เสียงอ้อ่นๆ ของหล่อนก่อนหน้านี้ลอยเข้ามาในสมอง ตอนนั้นรามิล
คิดว่าเป็นมุขเปิดโอกาสให้เหยื่อติดกับเสียอีก

หรือจะไม่ได้มุขจริงๆ

ชายหนุ่มยังคงนั่งมองอยู่ห่างๆ อย่างไม่อยากเชื่อ และท่าทางของนาง
แมวป่าที่กำลังชะเง้อชะเง้อมองหาใครบางคนรอบๆ ฝักก็ดูไม่ต่างกันเหมือน
ตอนคุยโทรศัพท์เลย เพราะหล่อนดูเหมือนเด็กน้อยหลงทางมากกว่า

แมวหลงนั้นหรือ...ดูๆ ไปก็ชักอยากอุ้มกลับบ้านซะมัด!